DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1947 r.

Nr 9

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

z Ministerstwa Skarbu:

87.

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o podatku od nabycia praw majątkowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

DZIAŁ I.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 1. 1. Podatkowi podlega nabycie praw majątkowych.

2. Jeżeli nabywca prawa majątkowego oświadczy następnie, że nabył je na rzecz osoby trzeciej, nabycie prawa przez osobę trzecią w wyniku tego oświadczenia podlega odrębnemu opodatkowaniu.

3. Przy dwustronnym nabyciu praw majątkowych opodatkowaniu podlega tylko nabycie jednej ze stron, a mianowicie to nabycie, od którego przypada wyższy podatek.

Art. 2. 1. Od podatku wolne są:

1) Skarb Państwa, związki samorządu terytorialnego i instytucje ubezpieczeń społecznych — z wyłączeniem przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, niezależnie od tego, czy posiadają odrębną osobowość prawną;
2) z zastrzeżeniem wzajemności państwa obce — co do nabycia prawa własności lub dzierżawy i najmu nieruchomości, znajdującej się w kraju, dla celów urzędowania przedstawicielstwa dyplomatycznego lub konsularnego, jak również osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz konsulowie tych państw, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej — co do najmu lokali mieszkalnych;
3) osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne;
4) związki inwalidów, ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski, uczestników ruchu podziemnego, partyzanckie, b. więźniów politycznych oraz fundacje dla niesienia pomocy wymienionym osobom.

2. Osoby prawne wymienione w ust. 1 pkt 3 i 4 podlegają jednak obowiązkowi podatkowemu co do praw nabytych dla przedsiębiorstw na zysk obliczonych lub jeżeli nabyte prawo przekazano przedsiębiorstwu obliczonemu na zysk w ciągu lat 6, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie.

3. Podatnik dokonujący czynności z osobą zwolnioną od obowiązku podatkowego winien uiścić połowę podatku.

Art. 3. Nie podlega opodatkowaniu odpłatne nabycie praw majątkowych:

1) z czynności, która dla jednej chociażby ze stron biorących w niej udział jest zawodową z wyjątkiem odpłatnego nabycia nieruchomości;
2) do rzeczy położonych za granicą oraz praw majątkowych, podlegających wykonaniu za granicą, chyba że nabywca jest obywatelem polskim mającym miejsce zamieszkania w kraju i nabycie odbywa się w kraju;
3) na zasadzie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej, o osadnictwie, o regulacji gruntów będących nieruchomościami rolnymi, a w szczególności o scaleniu gruntów, o likwidacji serwitutów, o regulacji wód płynących lub ochronie od powodzi;
4) z czynności między przedsiębiorstwami państwowymi lub pozostającymi pod zarządem państwowym oraz między tymi przedsiębiorstwami a Skarbem Państwa, a także między przedsiębiorstwami tego samego związku samorządu terytorialnego lub pozostającymi pod zarządem tego samego związku oraz między tymi przedsiębiorstwami a związkiem, jeżeli czynności dokonano na skutek rozstrzygnięcia właściwego ministra;
5) z tytułu wpłat przez członków spółdzielni na udziały;
6) z tytułu stosunku pracy i umowy o naukę;
7) z tytułu zaopatrzeń, rent oraz zasiłków należnych pracownikom i członkom ich rodzin;
8) z zastawu;
9) z gier losowych;
10) z przelewu składek oszczędnościowych;
11) niestwierdzone pismem, jeżeli wartość nabycia nie przewyższa 100.000 zł;
12) stwierdzone pismem, podlegającym opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 27, poz. 107) lub zwolnionym od tej opłaty.

Art. 4. Nie podlega opodatkowaniu nieodpłatne nabycie:

1) prawa własności na skutek zniesienia współwłasności, jeżeli wartości części fizycznych, uzyskanych z podziału, odpowiadają wartościom idealnym tych udziałów i jeżeli od nabycia prawa współwłasności uiszczono należny podatek, bądź nabycie nie podlegało podatkowi; w przypadku, gdy wartość części fizycznych nie odpowiada wartości części idealnych, opodatkowaniu podlega nadwyżka; nie podlega jednak opodatkowaniu nadwyżka wynikła wyłącznie na skutek zniesienia nabytej z tytułu spadku współwłasności nieruchomości rolnej;
2) praw przez żołnierzy i osadników do majątku nadanego przez Państwo oraz przez repatriantów do mienia przekazanego przez Państwo w rozmiarze nie przekraczającym wartości mienia nieruchomego pozostawionego poza granicami Państwa;
3) praw do zaopatrzenia emerytalnego, rent, zasiłków i innych korzyści majątkowych służących byłym i obecnym pracownikom lub pozostałym członkom ich rodzin;
4) praw majątkowych, jeżeli przedmiotem nabycia jest rzecz ruchoma położona w kraju lub prawo majątkowe podlegające wykonaniu w kraju, a ani nabywca, ani zmarły lub darczyńca w dniu otwarcia spadku bądź zdziałania darowizny nie byli obywatelami polskimi, chyba że obaj lub jeden z nich posiadał miejsce zamieszkania w kraju;
5) praw majątkowych, jeżeli przedmiotem nabycia jest rzecz położona za granicą lub prawo majątkowe podlegające wykonaniu za granicą, chyba że bądź zmarły lub darczyńca, bądź nabywca praw w chwili otwarcia spadku albo zdziałania darowizny był obywatelem polskim lub posiadał miejsce zamieszkania w kraju;
6) praw, których czysta wartość co do każdego nabywcy nie przewyższa 500.000 zł, jeżeli prawo to przechodzi na osoby w I-ej klasie podatkowej, a 400.000 zł, o ile przechodzi na osoby w II-ej do IV-ej klasie podatkowej; do podstawy obliczenia wyżej wymienionej kwoty 500.000 zł nie zalicza się wartości sprzętów, pościeli, odzieży, bielizny, przeznaczonych do użytku w gospodarstwie domowym ani narzędzi pracy lub inwentarza żywego i martwego w gospodarstwach rolnych, jeżeli czysta wartość tych ruchomości co do każdego nabywcy nie przewyższa 100.000 zł i przypada na rzecz osób wymienionych w I-ej klasie podatkowej;
7) praw do używania przez trzy miesiące od dnia otwarcia spadku mieszkania i urządzenia domowego przez małżonka i osoby bliskie spadkodawcy, którzy w chwili jego śmierci mieszkali i pozostawali we wspólnym gospodarstwie (art. 2 § 2 prawa spadkowego);
8) prawa własności w wykonaniu istniejącego zobowiązania spadkobiercy do zaspokojenia roszczeń z zapisu, dalszego zapisu lub polecenia.

Dział II.

Obowiązek podatkowy.

Art. 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na osobach fizycznych, prawnych, spadkach nieobjętych, spółkach jawnych, komandytowych oraz spółkach nie będących spółkami handlowymi, które nabyły prawa określone w art. 1, a przy nieodpłatnym nabyciu — również na darczyńcy.

2. Obowiązek podatkowy obciąża solidarnie — prócz osób wymienionych w ust. 1 także:

1) osoby prowadzące cudze sprawy bez zlecenia;
2) osoby, które jako prawonabywcy osób wymienionych w ust. 1 nabyły prawa określone w art. 1.

Dział III.

Powstanie obowiązku podatkowego.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą nabycia prawa majątkowego. W przypadku określonym w art. 2 ust. 2 obowiązek podatkowy powstaje z chwilą przekazania przedsiębiorstwu prawa majątkowego.

2. Jeżeli stwierdzono pismem nabycie prawa majątkowego niepoddanego opodatkowaniu, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą sporządzenia pisma.

3. Nabycie prawa pod warunkiem rozwiązującym uważa się za nabycie bezwarunkowe. W razie spełnienia się warunku rozwiązującego władza podatkowa może uchylić obowiązek podatkowy w całości lub w części.

4. Nabycie praw pod warunkiem zawieszającym uważa się za nabycie bezwarunkowe, jeżeli nabycie jest odpłatne; nieziszczenie się warunku zawieszającego powoduje uchylenie obowiązku podatkowego. Jeżeli nabycie nie jest odpłatne, obowiązek podatkowy powstaje z chwilą ziszczenia się warunku. Władza podatkowa może jednak ustalić należność podatkową, jaka by przypadała w razie ziszczenia się warunku zawieszającego, i należność tę zabezpieczyć. Nabycie praw majątkowych wynikających z przybicia na licytacji uważa się za nabycie pod warunkiem zawieszającym.

Dział IV.

Podstawa opodatkowania.

Art. 7. 1. Podstawę opodatkowania stanowi:

1) przy odpłatnym nabyciu praw — wartość tych praw w dniu powstania obowiązku podatkowego; do wartości prawa dolicza się także wartość ubocznych świadczeń i innych korzyści wynikających z prawa. Od wartości praw nie odlicza się przejętych przez nabywcę długów i ciężarów;
2) przy nieodpłatnym nabyciu praw — wartość tych praw po potrąceniu długów i ciężarów (czysta wartość praw); opodatkowania dokonuje się według stanu prawa w dniu jego nabycia, a według wartości prawa w dniu dokonania wymiaru.

2. Do długów i ciężarów zalicza się również koszty ostatniej choroby spadkodawcy, jeżeli nie pokryto ich za jego życia i z jego majątku, koszty pogrzebu i nagrobka, odpowiadające zwyczajom miejscowym i stosunkom majątkowym zmarłego, koszty postępowania spadkowego, koszty zarządu spadku nieobjętego, wynagrodzenie wykonawcy testamentu, obowiązek zaspokojenia roszczeń o zachowek, obowiązki wypełnienia zapisów oraz poleceń, zamieszczone w testamencie i inne obowiązki, wynikające z prawa spadkowego.

3. Za wartość nabytego prawa przyjmuje się wartość podaną przez podatnika, o ile niniejszy dekret nie stanowi inaczej.

4. Jeżeli wartość podana przez podatnika zdaniem władzy podatkowej, nie odpowiada wartości sprzedażnej nabytego prawa w czasie dokonywania wymiaru, władza podatkowa wezwie podatnika do odpowiedniego podwyższenia podanej wartości prawa, wyznaczając mu termin co najmniej dwutygodniowy. W przypadku, gdy podatnik nie udzieli odpowiedzi lub złożone oświadczenie nasuwa wątpliwości co do trafności podanej wartości, władza podatkowa ustali wartość sprzedażną po zasięgnięciu opinii biegłych. Jeżeli wartość ustalona przez władzę podatkową przekracza wartość podaną przez podatnika przynajmniej o 33%, koszty ustalenia wartości poniesie podatnik.

5. Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy kilku podatników podało różne wartości nabytego prawa.

Art. 8. 1. Za podstawę opodatkowania przy umowach przyrzeczenia nabycia praw majątkowych przyjmuje się podaną w umowie wartość tych praw.

2. Jeżeli przedmiotem opodatkowania jest prawo majątkowe, wynikające z uznania długu bądź udzielenia pożyczki, podstawę opodatkowania stanowi kwota zobowiązania dłużnego.

3. Przy odstąpieniu praw wymienionych w ustępach poprzedzających podstawę opodatkowania stanowi wartość świadczenia wzajemnego.

Art. 9. 1. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia wydawać normy o najniższym szacunku („szacunku prawnym") rzeczy nieruchomych.

2. Jeżeli wartość rzeczy nieruchomej podana przez podatnika jest niższa od szacunku prawnego tej rzeczy, podstawę opodatkowania stanowi kwota szacunku prawnego.

3. Do czasu wydania norm przewidzianych w ust. 1 stosuje się także do rzeczy nieruchomych przepis art. 7 ust. 4.

Art. 10. 1. Za podstawę opodatkowania przyjmuje się:

1) przy zawiązaniu spółki — kapitał zakładowy;
2) przy powiększeniu kapitału zakładowego spółki — sumę, o którą powiększono kapitał zakładowy.

2. Za kapitał zakładowy uważa się wszelkie wkłady wspólników z wyjątkiem polegających na wykonywaniu pracy, a w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością — również dopłaty; w spółkach akcyjnych za kapitał zakładowy uważa się wartość nominalną wszystkich akcyj z doliczeniem sum, które pierwsi nabywcy akcyj wydanych za gotówkę wpłacają ponad wartość nominalną oraz wartość dopłat innego rodzaju. Do wkładów rzeczowych w formie nieruchomości mają zastosowanie przepisy art. 7 ust. 4 i art. 9.

3. Przy przekształceniu spółek przez utworzenie nowej spółki i przejęcie majątku spółki lub spółek już istniejących — podstawę opodatkowania przyjmuje się według zasad podanych w ust. 1 pkt 1.

4. Przy przekształceniu spółek przez przejęcie przez jedną ze spółek majątku jednej lub kilku spółek już istniejących — podstawę opodatkowania przyjmuje się według zasad podanych w ust. 1 pkt 2.

5. Za kapitał zakładowy w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się również:

1) pożyczki udzielone krajowej spółce przez jednego ze wspólników lub udziałowców, jeżeli ogólna suma niespłaconych pożyczek w dacie udzielenia pożyczki przekracza 50% kapitału zakładowego;
2) udzielenie pożyczki krajowej spółce przez osobę trzecią, jeżeli wspólnik lub udziałowiec umocni ją poręką lub zastawem i zachodzi warunek przewidziany w pkt 1;
3) udzielenie pożyczki krajowej spółce przez spółkę, w której uczestniczą wspólnicy lub udziałowcy spółki otrzymującej pożyczkę, jeżeli zachodzi warunek przewidziany w pkt 1.

Art. 11. 1. W przypadku gdy przedmiotem opodatkowania jest nabycie prawa majątkowego, z którego wynika prawo żądania wykona-

nia jednego z dwóch lub więcej świadczeń różnej wartości, za podstawę opodatkowania przyjmuje się świadczenie, od którego przypada wyższy podatek.

2. W przypadku gdy przedmiotem nabytego prawa majątkowego jest świadczenie, które nie może być oznaczone pod względem ilości w chwili nabycia prawa, podstawę opodatkowania ustala się w miarę wykonywania świadczenia. Władza podatkowa może jednak za zgodą podatnika przyjąć za podstawę opodatkowania prawdopodobną sumę wszystkich świadczeń za cały czas trwania obowiązku świadczenia.

3. W przypadku gdy przedmiotem opodatkowania jest nabycie prawa do świadczeń powtarzających się, należy celem ustalenia podstawy opodatkowania pomnożyć roczną wartość świadczeń:

1) w razie ustanowienia świadczeń na wieczne czasy — przez 25;
2) w razie ustanowienia świadczeń na czas ściśle ograniczony co do ilości lat lub ich części — przez tę ilość lat lub ich części, najwyżej jednak przez 22:
3) w razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony, jednak nieograniczony do czasu życia jednej lub więcej osób — przez 5;
4) w razie gdy w przypadkach podanych w pkt 3 oznaczono termin, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, — za czas ściśle określony w sposób podany w pkt 2, za czas dalszy zaś w sposób podany w pkt 3, łącznie jednak najwyżej — przez 22.

4. W przypadku ustanowienia świadczeń na czas życia jednej osoby, za podstawę opodatkowania przyjmuje się wartość prawa obliczoną według wieku osoby, z której śmiercią gaśnie zobowiązanie. Wartość ta wynosi przy wieku:

1) do lat 15 lub mniej — 22-krotna wartość świadczenia rocznego
2) powyżej lat 15 do 25—21-krotna wartość świadczenia rocznego
3) „ „ 25 „ 35—20 „ „ świadczenia rocznego
4) „ „ 35 „ 45—18 „ „ świadczenia rocznego
5) „ „ 45 „ 55—15 „ „ świadczenia rocznego
6) „ „ 55 „ 65—11 „ „ świadczenia rocznego
7) „ „ 65 „ 75— 7,5 „ „ świadczenia rocznego
8) „ „ 75 „ 80— 5 „ „ świadczenia rocznego
9) „ „ 80 — 3 „ „ świadczenia rocznego

5. W razie uzależnienia terminu trwania świadczeń do czasu życia dwu lub więcej osób za podstawę opodatkowania przyjmuje się roczną wartość świadczenia pomnożoną przez jeden z mnożników określonych w ust. 4, a to odpowiednio do wieku osoby najstarszej lub najmłodszej stosownie do tego, czy świadczenia mają trwać do śmierci osoby, która umrze pierwsza, czy do śmierci osoby, która umrze ostatnia.

6. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio również do obliczania użytkowania, służebności, ciężarów realnych i rent.

7. Roczną wartość użytkowania przyjmuje się w wysokości 4% wartości rzeczy poddanej użytkowaniu, chyba że wartość użytkowania, wyższa lub niższa jest niewątpliwa.

Art. 12. 1. Jeżeli przedmiotem nabytego prawa majątkowego jest świadczenie wyrażone w walucie zagranicznej, w papierach wartościowych lub w złocie, podstawą opodatkowania jest suma będąca wynikiem przerachowania według zasad, jakie określi Minister Skarbu.

2. Prawa, co do których zachodzi wątpliwość, czy lub w jakiej mierze istnieją albo czy są wykonalne, wlicza się do podstawy opodatkowania według ich przypuszczalnej wartości.

3. Jeżeli przedmiotem nieodpłatnego nabycia praw majątkowych jest zwolnienie od zobowiązania albo jeżeli na skutek takiego nabycia następuje wygaśnięcie zobowiązania wartość zobowiązania wlicza się do podstawy opodatkowania. Przepisu tego nie stosuje się do zobowiązań darczyńcy lub spadkodawcy wobec nabywcy.

Art. 13. 1. Jeżeli co do rzeczy oddanych na przechowanie służy dwu lub więcej osobom solidarnie prawo rozporządzania, w razie śmierci jednej z nich zachodzi dla celów wymiaru podatku domniemanie, iż te rzeczy należały do osoby zmarłej.

2. Jeżeli umówiono się, że prawo rozporządzania służy nie osobie, na której imię rzeczy złożono, lecz osobie trzeciej, wówczas w razie śmierci osoby trzeciej zachodzi dla celów wymiaru podatku domniemanie, że te rzeczy należały do niej.

3. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się również do przedmiotów, znajdujących się w skrzynkach depozytowych (safes) tudzież w razie oddania na przechowanie pieniędzy z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej sumy oraz do rzeczy zamiennych, oddanych na przechowanie z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej ilości rzeczy tego samego rodzaju.

Art. 14. 1. Jeżeli nieodpłatne nabycie prawa majątkowego od tej samej osoby następuje kilkakrotnie, do wartości ostatniego prawa majątkowego dolicza się wartość praw majątkowych poprzednio nabytych, chyba że nabycie miało miejsce w okresie poprzedzającym lat 6, licząc wstecz od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie. Od podatku, obliczonego od łącznej wartości praw majątkowych, potrąca się podatek przypadający od poprzednio opodatkowanych nieodpłatnych nabytków majątkowych. Wynikająca z obliczenia **nad-**

wyżka podatku nie podlega ani zarachowaniu, ani zwrotowi.

2. Notariusze spisujący akt darowizny obowiązani są zapytać strony, czy zachodzą okoliczności podane w ustępie poprzedzającym, i odpowiedź stron podać w akcie. W przypadku nieodpłatnego nabycia praw majątkowych, nieujawnionych w akcie notarialnym, podatnicy obowiązani są podać powyższe dane w zeznaniu podatkowym.

Dział V

Stopa procentowa podatku.

Art. 15. 1. Stopa procentowa od odpłatnego nabycia praw majątkowych wynosi:

1) 6% — od nabycia własności nieruchomości;
2) 0,5% — od uznania długu, pożyczki oraz nabycia papierów wartościowych;
3) 0,2% — od przyrzeczenia nabycia praw majątkowych;
4) we wszystkich przypadkach nie wymienionych w punktach poprzednich:
   a) 1% — gdy nabycie zostało stwierdzone pismem,
   b) 2% — gdy nabycie nie zostało stwierdzone pismem.

2. W przypadku nabycia, obejmującego kilka praw majątkowych, do których mają zastosowanie różne stopy procentowe, podatnik obowiązany jest dla celów obliczenia podatku określić przy nabyciu wartość każdego z tych praw oddzielnie; w braku takiego określenia podatek oblicza się według stopy procentowej wyższej.

3. Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku podstawę opodatkowania zaokrągla się do pełnych dziesiątek złotych w dół, podatek zaś do pełnych złotych w dół.

Art. 16. 1. Stopa procentowa od nieodpłatnego nabycia praw majątkowych wynosi:

Stopień podatkowy	Wysokość czystej wartości nabytego majątku w złotych — Ponad	do	W klasie podatkowej I	II	III	IV
			%			
1	400.000	500.000	0,5	0,5	1	2
2	500.000	1.000 000	0,5	1	1,5	3
3	1.000 000	1.500.000	1	2	3	6
4	1.500 000	2.000.000	1,5	3	4,5	9
5	2 000.000	3.000 000	2	4	6	12
6	3.000 000	5 000 000	2,5	5	7,5	15
7	5.000 000	7.000 000	3	6	9	18
8	7.000 000	10 000 000	4	8	11	21
9	10.000.000	15 000 000	5	10	14	24
10	15 000 000	20 000 000	6	12	17	30
11	20.000 000	25 000 000	7	14	20	36
12	25 000.000	30 000 000	9	16	23	42
13	30 000.000	40 000 000	11	19	27	48
14	40 000.000	50.000.000	13	22	31	54
15	50.000.000	—	15	25	35	60

2. Do I klasy podatkowej zalicza się:

1) małżonka;
2) dzieci:
   a) z małżeństwa, b) uprawnione, c) uznane, d) zrównane;
3) dzieci pozamałżeńskie nie podpadające pod wymienione w pkt 2 — w razie nabycia po matce i jej rodzinie;
4) dalsi zstępni (wnuki, prawnuki itd.).

Do II klasy podatkowej zalicza się:

1) rodziców;
2) rodzeństwo;
3) przysposobionych.

Do III klasy podatkowej zalicza się:

1) zstępnych rodzeństwa;
2) pasierbów.

Do IV klasy podatkowej zalicza się:
innych.

3. Zaliczenie o klasy podatkowej następuje według osobistego stosunku nabywcy do osoby. od której prawa zostały nabyte.

4. Podatek wymierza się w ten sposób, aby z sumy czystej wartości otrzymanego majątku wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej, niż pozostaje z najwyższej wartości czystego majątku niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego; jeżeli z sumy stanowiącej podstawę opodatkowania pozostałoby po potrąceniu podatku mniej, niż wynosi kwota czystej wartości majątku wolnego od podatku, podatek pobiera się tylko w wysokości czystej wartości majątku ponad kwotę wolną od podatku.

5. W przypadku gdy część praw majątkowych nabytych nieodpłatnie wyłączona jest na podstawie umów międzynarodowych od podatku przewidzianego w niniejszym dekrecie, od pozostałych części praw majątkowych podlegających opodatkowaniu należy obliczyć podatek według stopy procentowej, która odpowiada całości nabycia.

6. Przepis art. 15 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Dział VI

Termin płatności i sposób zapłaty.

Art. 17. 1. Do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i do wpłacenia go na rachunek właściwej władzy podatkowej obowiązani są:

1) notariusz — od sporządzonych przed nim aktów, od pism, przedstawionych mu celem dokonania czynności urzędowej i od licytacji przed nim odbytej;
2) właściwy sekretarz sądu — od postanowień sądu, na mocy których następuje nabycie praw majątkowych, oraz od postanowień sądu, nadających klauzulę wykonalności wyrokom sądów polubownych;
3) komornik sądowy — od dokonanych przez niego czynności stanowiących tytuł nabycia praw majątkowych;
4) poborca w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym — od dokonanych

przez niego czynności stanowiących tytuł nabycia praw majątkowych;

5) sędzia obywatelski — od nabycia praw majątkowych wpisywanych do księgi umów;

6) urzędnik państwowy lub samorządowy — od umów zawartych w imieniu państwa lub samorządu w zakresie jego obowiązków służbowych bez udziału notariusza lub sądu;

7) urzędnik powołany do wykonania orzeczeń i aktów administracyjnych — od orzeczeń i aktów administracyjnych stanowiących tytuł nabycia praw majątkowych.

2. Płatnicy zaświadczają na oryginałach bądź odpisach pism, stwierdzających nabycie praw majątkowych, a wydawanych stronom, sposób obliczenia podatku, a mianowicie: podstawę opodatkowania, rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku), stopę procentową podatku, sumę podatku, uiszczenie bądź podstawę niepobrania podatku oraz pozycje rejestru. Takie same zaświadczenie zamieszczają w rejestrach oraz na pismach pozostających w aktach, a sędzia obywatelski w treści wpisu do księgi umów i w rejestrze.

3. Przepisy co do sposobu pobierania, zaświadczenia i prowadzenia rejestru podatku od nabycia praw majątkowych wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

4. Płatnicy obowiązani sa do odmówienia zawarcia czynności prawnej lub dokonania czynności urzędowej bądź wydania rzeczy lub pisma w razie nieuiszczenia należnego podatku. Niepobranie podatku może nastąpić jedynie za uprzednim zezwoleniem władzy podatkowej.

5. W przypadkach, przewidzianych w art. 11 ust. 2, płatnik nie oblicza ani nie pobiera podatku, natomiast obowiązany jest przesłać właściwej władzy podatkowej w terminie określonym w art. 19 ust. 1 odpis sporządzonego lub zaświadczonego przez niego dokumentu.

Art. 18. Podatek pobierany przez płatników uiszcza się wyłącznie gotówką. Pobrane kwoty podatku płatnicy obowiązani są wpłacać w terminach następujących:

1) notariusze, jeżeli chodzi o kwoty zapisane do wykazu wpływów w czasie od dnia 1 do 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca, w czasie od 8 do 14 — w dniu 15 danego miesiąca, w czasie od 15 do 21 — w dniu 22 danego miesiąca i w czasie od 22 do końca miesiąca — w dniu 1 miesiąca następnego;

2) poborca w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym — w terminach przewidzianych przepisami egzekucyjnymi o terminie uiszczania kwot ściągniętych w drodze egzekucji administracyjnej;

3) pozostali płatnicy wymienieni w art. 17 — do dnia 20 danego miesiąca, jeżeli chodzi o kwoty podatku pobranego od 1 do 15 każdego miesiąca, oraz do dnia 5 następnego miesiąca, jeżeli chodzi o kwoty podatku pobranego od 16 do końca poprzedniego miesiąca.

Art. 19. 1. Poza przypadkami, przewidzianymi w art. 17, podatnicy obowiązani są sami obliczyć podatek i wpłacić go bez wezwania do kasy właściwej władzy podatkowej w terminie dwóch tygodni od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przypadku nieodpłatnego nabycia majatku w drodze spadku, zapisu, dalszego zapisu lub polecenia; podatnicy ci obowiązani są w terminie, zakreślonym do złożenia zeznania, do wpłacenia zaliczki na podatek w wysokości określonej przez władzę podatkową.

Art. 20. 1. W przypadkach przewidzianych w art. 19 ust. 1, jeżeli czynność została stwierdzona pismem, podatnik może uiścić podatek przez użycie znaczków skarbowych, chyba że dekret stanowi inaczej. W tym przypadku podatnik nie ma obowiązku składania deklaracji wskazanej w art. 60 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. W razie uiszczenia podatku znaczkami skarbowymi podatnik powinien:

1) bądź skasować znaczki skarbowe przez przepisanie ich początkowymi lub końcowymi wyrazami pisma albo stwierdzającymi zawarcie umowy podpisami stron;

2) bądź przedstawić pismo władzy podatkowej celem urzędowego skasowania.

3. W razie uiszczenia podatku gotówką podatnik powinien:

1) albo uiścić do kasy władzy podatkowej sumę, którą sam obliczył, i załączyć kwit kasowy do pisma stwierdzajacego czynność prawną podlegającą podatkowi;

2) albo przedstawić pismo władzy podatkowej, a ta określi sumę podatku i wyda polecenie przyjęcia przez kasę tej władzy; w braku pisma powinien złożyć deklarację.

4. Minister Skarbu określi rodzaje znaczków skarbowych, sposób ich wyrobu, sprzedaży i wysokość wynagrodzenia za sprzedaż, warunki wymiany, sposób urzędowego kasowania oraz najwyższą kwotę podatku, która może być wpłacona przez użycie znaczków skarbowych.

Dział VII.

Odpowiedzialność za podatek.

Art. 21. Podatek od nabycia praw majątkowych jest podatkiem rzeczowym w rozumieniu art. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobo-

wiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

Dział VIII.

Ograniczenie prawa rozporządzania prawami majątkowymi.

Art. 22. 1. Przed uiszczeniem podatku, przypadającego od nabycia praw do spadku, nie może nastąpić bez zezwolenia władzy podatkowej ani ujawnienie nabytych praw majątkowych w księgach wieczystych, ani zapłata długu przez dłużnika spadkodawcy, ani wydanie przedmiotów wymienionych w art. 13, ani wypłata sum ubezpieczeniowych płatnych wskutek śmierci spadkodawcy.

2. Przed uiszczeniem podatku, przypadającego od nabycia praw do zapisu, dalszego zapisu lub z tytułu polecenia, nie może nastąpić bez zezwolenia władzy podatkowej zapłata należności przypadającej z tytułu tychże praw lub polecenia.

3. Osoba, która wbrew przepisom poprzedzających ustępów uiści dług, wykona polecenie lub wyda przedmioty wymienione w art. 13, odpowiada solidarnie wraz z podatnikiem za podatek do wysokości zwróconego długu lub wartości wydanych przedmiotów albo wartości wykonanego polecenia.

4. Jeżeli przedmiotem aktu notarialnego, który ma być sporządzony, lub dokumentu, co do którego notariusz ma uwierzytelnić podpis, ma być zbycie praw majątkowych, a z treści aktu lub dokumentu wynika, że prawo majątkowe zostało uzyskane przez zbywcę w drodze spadkobrania, zapisu, dalszego zapisu lub polecenia, notariusz może sporządzić akt lub uwierzytelnić własnoręczność podpisu tylko za uprzednim zezwoleniem władzy podatkowej lub po stwierdzeniu, że należny podatek od nabycia tych praw został uiszczony.

Dział IX.

Ulgi podatkowe.

Art. 23. Minister Skarbu może na całym obszarze Państwa lub w poszczególnych jego częściach w granicach słuszności gospodarczej ustanawiać zwolnienia od podatku, zarówno w stosunku do poszczególnych rodzajów nabycia, jak i w stosunku do poszczególnych kategoryj praw majątkowych, będących przedmiotem nabycia, jak również obniżać stopę procentową podatku (art. 15 i 16) oraz podwyższać sumę wartości wolnej od podatku (art. 3 pkt 11 i art. 4 pkt 6).

Dział X.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 24. Nabycie praw majątkowych, dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, podlega przepisom niniejszego dekretu, jeżeli zostało stwierdzone pismem po dniu wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 25. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 26. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie co do przepisów dotyczących opodatkowania odpłatnego nabycia praw majątkowych oraz nieodpłatnego nabycia w drodze darowizny — z dniem pierwszym drugiego miesiąca po ogłoszeniu, co do pozostałych przepisów — z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

2. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach unormowanych niniejszym dekretem, a w szczególności:

1) art. 1—7, 9—12, 14—28, 30, 31 ust. 1—4, 6 i 7, 32, 33 ust. 1 i 2 zdanie 2, 35, 37, 44, 45, 52—62, 63 ust. 1 lit. a) — c) i e) oraz ust. 2, 64—71, 75—81, 88—91, 101—110, 114—116, 118, 120, 121, 131—135, 139, 164—173, 175—181 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) z późniejszymi zmianami;
2) art. 1 — 5 ust. 1, 7—17, 25—34, 36, 38, 39, 42—53 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 299) z późniejszymi zmianami oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 263);
3) cesarskie rozporządzenie z dnia 15 września 1915 r. o należytościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym (Dz. u. p. austr. Nr 278) z późniejszymi zmianami;
4) ustawa z dnia 18 czerwca 1901 r. o należytościach od przeniesień majątku (Dz. u. p. austr. Nr 74) z późniejszymi zmianami;
5) ustawa o podatku spadkowym z dnia 3 czerwca 1906 r. (Dz. u. Rzeszy str. 654) z późniejszymi zmianami;
6) ustawa o podatku spadkowym z dnia 10 września 1919 r. (Dz. u. Rzeszy str. 1543) z późniejszymi zmianami;
7) przepisy szczególne w częściach dotyczących zwolnień podmiotowych i przedmiotowych od opłat stemplowych oraz opodatkowania spadków i darowizn z wyjątkiem zwolnień wynikających z umów międzypaństwowych.

Art. 27. 1. Ilekroć w przepisach prawnych mowa jest:

1) o opłatach stemplowych — należy przez nie rozumieć podatek od nabycia praw majątkowych bądź opłatę skarbową unormowaną dekretem z dnia 3 lutego 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107);

2) o podatku od spadków i darowizn lub o należnościach od przeniesienia majątku pod tytułem darmym — należy przez nie rozumieć podatek od nabycia praw majątkowych w części dotyczącej nieodpłatnego nabycia.

2. Ilekroć w innych przepisach prawnych jest mowa o przepisach uchylonych niniejszym dekretem, należy zamiast uchylonych przepisów stosować odpowiednio przepisy niniejszego dekretu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Leśnictwa
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Ludwik Grosfeld

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Komunikacji:
Wincenty Jastrzębski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

w/z Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:
Feliks Widy-Wirski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 marca 1947 r. Nr 27, poz. 106).

88.

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o opłacie skarbowej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Przedmiot opłaty.

Art. 1. Opłacie skarbowej podlegają podania i pisma wymienione w „Tabeli opłat skarbowych", stanowiącej załącznik do niniejszego dekretu.

Zwolnienia.

Art. 2. 1. Wolne są od opłaty skarbowej podania i pisma, wymienione jako wolne od opłaty w części II „Tabeli opłat skarbowych".

2. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia zwalniać od opłaty skarbowej całkowicie lub częściowo podania i pisma, określone w art. 1, na całym obszarze Państwa lub w poszczególnych jego częściach w granicach słuszności gospodarczej.

Obowiązek uiszczenia.

Art. 3. Obowiązek uiszczenia opłaty ciąży solidarnie na osobach fizycznych, prawnych, spadkach nieobjętych oraz na spółkach jawnych, komandytowych i spółkach nie będących spółkami handlowymi, które podanie lub pismo podlegające opłacie podpisały bądź są uprawnione do dochodzenia praw majątkowych, których podanie lub pismo dotyczy, albo w których interesie mają być lub zostały dokonane czynności urzędowe.

Art. 4. 1. Do obliczenia i pobrania od podatnika opłaty skarbowej oraz do wpłacenia jej na rachunek właściwej władzy podatkowej obowiązani są:

1) notariusz — od sporządzonych przed nim aktów oraz od pism, przedstawionych mu celem dokonania czynności urzędowej;
2) sędzia obywatelski — od pism stwierdzających czynność prawną, wciągniętych do księgi umów;
3) przewoźnik — od listów przewozowych i innych dokumentów stwierdzających, że otrzymał rzecz do przewozu (dowód ładunkowy, recepis, kwit bagażowy itp.);
4) przedsiębiorca okrętowy lub żeglugi powietrznej (jego pełnomocnik i komisant)— od wydawanych biletów lub kwitów zadatkowych, uprawniających do jazdy statkiem morskim lub powietrznym;
5) przechowawca — od dowodów składowych i świadectw depozytowych.

2. Płatnicy zaświadczają na oryginałach bądź na odpisach pism wydanych stronom sposób obliczenia opłaty, a mianowicie: rodzaj i przedmiot opłaty, sumę uiszczonej opłaty bądź powód nie pobrania opłaty oraz pozycję rejestru opłat. Takie same zaświadczenia płatnicy umieszczają w rejestrach oraz na pismach pozostających w aktach, a sędzia obywatelski — w treści wpisu do księgi umów i w rejestrze.

3. Przepisy co do sposobu pobierania opłaty, zaświadczania i prowadzenia rejestru opłat skarbowych, wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

4. Płatnicy oraz urząd stanu cywilnego obowiązani są uzależnić dokonanie swej czynności od uprzedniego uiszczenia opłaty skarbowej.

5. Pobraną opłatę w gotówce płatnicy obowiązani są wpłacać w terminach, określonych w art. 18 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106).

Powstanie obowiązku uiszczenia opłaty.

Art. 5. 1. Obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej powstaje:

1) w stosunku do podań i pism stwierdzających czynności urzędowe — z chwilą wniesienia podania, podpisania protokółu lub pisma, stwierdzającego czynność urzędową, albo wydania dokumentu;
2) w stosunku do pism stwierdzających czynności prywatno-prawne — z chwilą sporządzenia pisma.

2. Pismo stwierdzające czynność prywatnoprawną uważa się za sporządzone, jeżeli:

1) zostało podpisane przez obie strony lub choćby przez jedną, a wręczone drugiej stronie lub osobie trzeciej, bądź przedstawione sądowi celem dokonania wpisu w księdze wieczystej, bądź sporządzone sądownie lub notarialnie, bądź notarialnie uwierzytelnione;
2) protokół stwierdzający czynność prawną został podpisany choćby przez jednego podatnika;
3) pismo zawierające przyjęcie oświadczenia zostało doręczone podatnikowi składającemu oświadczenie;
4) pismo stwierdzające czynność prawną, sporządzone wobec świadków, podpisali tylko świadkowie lub jeden z nich.

3. Opłatę skarbową od wekslu należy uiścić przed umieszczeniem pierwszego podpisu; o ile chodzi o weksel trasowany płatny na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz — przed przyjęciem wekslu lub umieszczeniem pierwszego indosu, a od wekslu wystawionego za granicą także przed przyjęciem zapłaty, wręczeniem innej osobie lub przed wytoczeniem skargi o pretensje z wekslu; przepis ten stosuje się również do przekazów i czeków. Najniższa opłata skarbowa od wekslu in blanco wynosi 40 zł. Dopłata do wekslu in blanco, jeżeli opłata 40 zł nie jest wystarczająca, nastąpić powinna przed wpisaniem sumy wekslowej.

4. Jeżeli czynność prawna stwierdzona pismem, od którego uiszczono opłatę, była od początku nieważną lub na skutek zdarzenia późniejszego ma być uważana za nieważną od początku, jak również gdy stało się pewnym, że nie ziści się warunek zawieszający, od którego uzależniono czynność prawną — uważa się opłatę skarbową za nienależnie pobraną.

Sposób uiszczenia.

Art. 6. 1. Opłatę skarbową uiszcza się:

1) od dokumentów wydawanych przez urząd stanu cywilnego, od pełnomocnictw, od

podań i świadectw — wyłącznie przez użycie znaczków skarbowych z wyjątkiem przypadków przewidzianych w pkt 3;

2) od weksIu — przez napisanie go na urzędowym blankiecie wekslowym; jeżeli nie użyto urzędowego blankietu lub gdy chodzi o uzupełnienie urzędowego blankietu niedostatecznej wartości — opłatę skarbową należy uiścić z nastaniem okoliczności przewidzianych w art. 5 ust. 3 znaczkami lub gotówką na podstawie wymiaru, dokonanego przez właściwą władzę podatkową;

3) w przypadku obliczania i pobierania opłaty przez osoby wymienione w art. 4 ust. 1 — wyłącznie gotówką;

4) w innych przypadkach — przez użycie znaczków lub gotówką w terminie dwóch tygodni od dnia powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, a jeżeli chodzi o pisma sporządzone za granicą — w terminie dwóch tygodni od dnia wprowadzenia ich do Polski lub otrzymania w Polsce przez osoby, na których ciąży obowiązek uiszczenia opłaty.

2. W razie uiszczenia gotówką podatnik powinien albo uiścić do kasy urzędu skarbowego sumę, którą sam obliczył, i dołączyć pokwitowanie do pisma, podlegającego opłacie, albo przedstawić pismo władzy podatkowej, a ta określi sumę opłaty i wyda polecenie przyjęcia jej przez kasę tej władzy.

3. Władza podatkowa może poszczególnym osobom zezwolić na uiszczanie opłat skarbowych gotówką; rozporządzenie Ministra Skarbu określi, czy i w jakiej formie ma być w tym celu prowadzony rejestr opłat skarbowych, w jakich terminach ma następować wpisanie opłat do rejestru i wnoszenie ich do kasy urzędu skarbowego, oraz ustali formę zaświadczeń na pismach, od których opłata skarbowa została uiszczona w sposób przewidziany w niniejszym ustępie.

Art. 7. W przypadku uiszczenia opłaty znaczkami skarbowymi skasowania znaczków dokonuje:

1) na dokumentach wydawanych przez urząd stanu cywilnego — urzędnik stanu cywilnego przez wyciśnięcie pieczęci urzędowej, na podaniach zaś i świadectwach — urząd państwowy w sposób, który określi rozporządzenie Ministra Skarbu (kasowanie urzędowe); w razie nieuiszczenia opłaty skarbowej, urząd państwowy oraz urząd stanu cywilnego zastosuje przepis art. 165 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174);

2) na pełnomocnictwie i innym piśmie — poza przypadkami określonymi w art. 6 ust. 1 pkt 3 — podatnik bądź sam przez przepisanie znaczków początkowymi lub końcowymi wyrazami pisma lub stwierdzającymi zawarcie umowy podpisami stron, a na pełnomocnictwie także przez przepisanie znaczków datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą mocodawcy lub pełnomocnika (kasowanie prywatne), bądź przedstawia pismo władzy podatkowej celem urzędowego skasowania znaczków.

Art. 8. Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia rodzaje znaczków skarbowych i urzędowych blankietów wekslowych, sposób ich wyrobu, sprzedaży oraz wysokość wynagrodzenia za sprzedaż, warunki wymiany, sposób urzędowego kasowania oraz najwyższą kwotę opłaty skarbowej, która może być wpłacona przez użycie znaczków skarbowych; może też zezwolić notariuszom, bankom państwowym i innym instytucjom i urzędom państwowym na kasowanie znaczków skarbowych na wekslach.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 9. Opłaty administracyjne, pobierane w myśl art. 10 pkt 1 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) przez władze związków samorządu terytorialnego za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych w wykonywaniu poruczonego zakresu działania, powinny być pobierane w wysokości określonej w niniejszym dekrecie. Przepisy lokalne, sprzeczne z niniejszym przepisem, uchyla się.

Art. 10. W dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 art. 2 wyrazy „opłat stemplowych" zastępuje się wyrazami „opłaty skarbowej";

2) ust. 7 art. 12 — skreśla się.

Art. 11. W art. 11 pkt 7 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 99):

1) wyrazy „podatek od spadków i darowizn" zastępuje się wyrazami „podatek od nabycia praw majątkowych w części dotyczącej nieodpłatnego nabycia";

2) po wyrazach „kosztami egzekucyjnymi" dodaje się wyrazy „z wyjątkiem opłaty skarbowej".

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 13. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem pierwszym drugiego miesiąca po ogłoszeniu.

2. Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) art. 82—87, 92—95, 111—113, 117, 122—130, 140—151, 154—160, 161 ust. 1—4 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) wraz z późniejszymi zmianami;
2) przepisy szczególne w częściach dotyczących zwolnień podmiotowych i przedmiotowych od opłat stemplowych z wyjątkiem zwolnień, wynikających z umów międzypaństwowych.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Ludwik Grosfeld:

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Komunikacji:
Wincenty Jastrzębski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

w/z Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:
Feliks Widy-Wirski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Załącznik do art. 1 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (poz. 107)

TABELA OPŁAT SKARBOWYCH.

Część I.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Stawka opłaty zł	%
1.	**Podania i załączniki wnoszone do władz i urzędów państwowych.**		
	a. Podania w każdym przypadku bez względu na ilość arkuszy	50	—
	b. " w sprawie danin publicznych	30	—
	c. " o zezwolenie na założenie i prowadzenie przedsiębiorstwa	500	—
	d. " na urządzenie lub zmianę instalacji w zakładzie przedsiębiorstwa, jeżeli załatwienie podania wymaga w myśl obowiązujących przepisów oględzin na miejscu	1000	—
	e. " o nadanie uprawnień górniczych	200	—
	f. Załącznik do podania bez względu na to, czy jest nim oryginał, czy od niego uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę	5	—

Pozycja	Przedmiot opłaty	Stawka opłaty zł	Stawka opłaty %
2.	**Świadectwa (wypisy, wyciągi, zezwolenia).**		
a.	Pokwitowanie z przyjęcia podania	5	—
b.	Świadectwa wylawane przez urzędy państwowe w każdym przypadku	50	—
c.	Wtóropisy (duplikaty) dokumentów publicznych, sporządzone przez urzędy państwowe, odpisy i wyciągi sporządzone i poświadczone co do zgodności z oryginałem przez te urzędy, sądy lub przez notariuszów oraz wypisy aktów notarialnych — do każdej pełnej lub zaczętej stronicy	20	—
d.	Wypisy (wyciągi i odpisy zupełne, wyciągi i odpisy skrócone), wydawane z akt stanu cywilnego — od każdego zaświadczonego faktu urodzin, zawarcia małżeństwa lub zejścia	10	—
e.	Poświadczenia przez władze i urzędy państwowe oraz przez sądy i notariuszów zgodności z pierwopisem, wtóropisów, odpisów i wyciągów, sporządzonych nieurzędownie (przez same strony) od każdej pełnej lub zaczętej stronicy	10	—
f.	Nadanie obywatelstwa polskiego	1000	—
g.	Zezwolenie na zmianę nazwiska i imienia lub nazwiska albo imion:		
	1) w przypadkach określonych w art. 3 ust. 2—5 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o zmianie i ustaleniu imion i nazwisk (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 310)	500	—
	2) w innych przypadkach	5000	—
h.	Zezwolenie na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca od minimalnej sumy nabycia (art. 3 ustawy z dnia 24 marca 1929 r. Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 24 poz. 202)	—	1 nie więcej jednak niż 10.000 zł
i.	Zatwierdzenie statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej albo zmian w statucie, jak również zezwolenie spółce zagranicznej na działalność w Polsce lub na powiększenie kapitału	5000	—
j.	Zezwolenie na stałe prowadzenie przedsiębiorstwa wymagającego koncesji:		
	1. apteki, składu aptecznego lub hurtowni aptecznej	25000	—
	2. instytucji bankowych, kredytowych lub ubezpieczeniowych albo ich oddziałów	15000	—
	3. nowych przedsiębiorstw w gałęziach przemysłu i komunikacji objętych przepisem art. 3 ust. 1 lit. A i C ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17)	50000	—
	4. przedsiębiorstw handlu zbożem lub produktami przemiału (zezwolenie „A" — § 2 lit. a) rozporządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 11 listopada 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 375)	30000	—
	5. przedsiębiorstw handlu zbożem lub produktami przemiału (zezwolenie „B" — § 2 lit. b) powyższego rozporządzenia	15000	—
	6. młyna handlowgo (zezwolenie „C"—§ 9 ust. 1 lit. c) powołanego powyżej rozporządzenia	10000	—
	7. przedsiębiorstw określonych w dekrecie z dnia 19 września 1946 r. o obrocie skórami (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 281)	20000	—
	8. przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (dekret z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322):		
	a) w miastach liczących ponad 75.000 mieszkańców:		
	1) zatrudniających 3 osoby łącznie z właścicielem i członkami rodziny	15000	—
	2) zatrudniających więcej osób	50000	—
	b) w innych miejscowościach:		
	1) zatrudniających 3 osoby łącznie z właścicielem i członkami rodziny	2500	—
	2) zatrudniających więcej osób	5000	—
	9. innych przedsiębiorstw	1500	—
k.	Potwierdzenie zgłoszenia na prowadzenie przedsiębiorstwa nie wymagającego koncesji	1000	—
l.	Zezwolenie na przedłużenie godzin wstępu do lokalu publicznego (restauracji itp.):		
	1) od godz. 22 do 24 na okres 3 miesięcy	3000	—
	2) po godz. 24 na okres 3 miesięcy	5000	—
m.	Akt nadania górniczego	5000	—
n.	Karta łowiecka wydana na czas dłuższy niż 14 dni	100	—
o.	Zezwolenie na urządzenie wystawy i targów gospodarczych	100	—
3.	**Weksel, czek, zlecenie wypłaty (asygnacja):**		
a.	przy sumie nie przekraczającej 500 zł	5	—
b.	„ „ przekraczającej 500 zł dodatkowo za każde choćby rozpoczęte 500 zł	2	—
4.	**Przekaz** tj. pismo, w którym wystawca zleca komuś, aby odbiorcy pisma wypłacił sumę pieniężną:		
	a. jeżeli jest przenośny za pomocą indosu, płatny okazicielowi lub został pisemnie przyjęty przez osobę, której przekaz wykonać zlecono, a osoba ta nie wykonuje czynności bankowych:		
	1) przy sumie nie przekraczającej 500 zł	5	—
	2) przy sumie przekraczającej 500 zł dodatkowo za każde choćby rozpoczęte 500 zł	2	—
	b. w innych przypadkach o ile kwota przekazana przekracza 2.000 zł	25	—
5.	Protesty weksli, czeków i innych dokumentów sporządzone przez notariusza:		
	a. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 500 zł	10	—
	b. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 1.000 zł	15	—

Pozycja	Przedmiot opłaty	Stawka opłaty zł	Stawka opłaty %
	c. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 5.000 zł	30	—
	d. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 10.000 zł . . .	100	—
	Przy sumie przekraczającej 10.000 zł dolicza się do opłaty należnej za pierwsze 10.000 zł za każdy choćby rozpoczęty dalszy tysiąc złotych po	15	—
6.	**Pełnomocnictwo:**		
	a. upoważniające wyłącznie do zastępstwa przed sądem lub innym urzędem publicznym lub do odebrania sumy pieniężnej przekraczającej 2.000 zł	25	—
	b. inne pełnomocnictwo	50	—
7.	**Poręka:**		
	a. zasadniczo bez względu na ilość poręczycieli	50	—
	b. udzielana za zobowiązanie nie podlegające podatkowi od nabycia praw majątkowych lub zwolnione ustawowo od tego podatku . . .	10	—
8.	**Hipoteka:**		
	a. na zabezpieczenie wierzytelności istniejących, nie podlegających podatkowi od nabycia praw majątkowych	—	0,5
	b. na zabezpieczenie wierzytelności przyszłych	—	0,1
	c. wszelkiego innego rodzaju	200	—
9.	**Przechowanie:**		
	przyjęcie na przechowanie rzeczy ruchomych przez osobę trudniącą się zawodowo przechowywaniem rzeczy cudzych — bez względu na wartość rzeczy	200	—
10.	**Przewóz:**		
	a. list przewozowy lub inny tego rodzaju dokument, sporządzony przez wysyłającego, a wręczony przewoźnikowi (przedsiębiorcy przewozowemu) podlega opłacie:		
	1) przy przesyłkach kolejowych, należących do kategorii przesyłek drobnych oraz przy przesyłkach niekolejowych od każdego arkusza po	10	—
	2) przy przesyłkach kolejowych nie należących do przesyłek drobnych od każdego arkusza po . . .	50	—
	b. bilet lub inny dokument, uprawniający do jazdy statkiem morskim lub powietrznym, wystawiony przez przedsiębiorcę okrętowego lub żeglugi powietrznej, mającego w Polsce siedzibę lub działającego przez swe przedstawicielstwo (pełnomocnika lub komisanta), a wręczony bądź w Polsce, bądź za granicą osobie w Polsce zamieszkałej, od sumy wynagrodzenia za przewóz statkiem i za inne jeszcze ewentualne świadczenia, do których przedsiębiorca się zobowiązał (żywienie itp.)	—	1
11.	Umowy majątkowe małżeńskie . .	5000	—

Część II.

Przepisy dodatkowe.

Do poz. 1.

1. Podanie wniesione przez jedną osobę, choćby dotyczyło dwu lub więcej spraw (przedmiotów), podlega jednokrotnej opłacie według stawki najwyższej; jeżeli z tych spraw władza uczyni przedmiotem załatwienia jedną, opłata należy się według stawki przypadającej od tej sprawy.
2. Podanie ponowne, przy którym jedynie zostają złożone załączniki, potrzebne do załatwienia pierwszego podania, nie podlega opłacie, od załączników opłaca się jednak po 5 zł od sztuki.
3. Podania w sprawach, wymienionych w art. 38 ust. 2 i w art. 41 prawa o aktach stanu cywilnego oraz w §§ 113 i 114 rozporządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 304), wnoszone do władz nadzorczych nad urzędami stanu cywilnego — podlegają opłacie według poz. 1, lit. a).
4. Protokół zastępujący podanie podlega opłacie takiej samej jak podanie. Każdy zaś dalszy egzemplarz lub odpis podania, złożony wraz z podaniem, podlega opłacie jak załącznik.

Nie podlegają opłacie:

5. Podania, zawierające wnioski w sprawach publicznych albo wiadomości udzielone w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu lub na żądanie władzy,

Nr przepisu	Treść przepisu
	wnioski o wydanie świadectw, których posiadanie jest przez obowiązujące przepisy nakazane ze względów publicznych, w sprawach wyborów do sejmu, do ciał reprezentacyjnych samorządu terytorialnego, samorządu gospodarczego oraz komisji podatkowych, podania o wydanie świadectw upoważniających do przekroczenia granicy, przewidzianych w umowach międzypaństwowych o ułatwieniach w małym ruchu granicznym;
6.	podania dotyczace nauki, szkolnictwa i oświaty pozaszkolnej, zdrowia, ubezpieczeń społecznych, opieki społecznej, odznaczeń za zasługi publiczne, służby wojskowej i świadczeń wojennych, stosunku służbowego osób, które pozostają lub pozostawały w służbie państwowej, związku samorządu terytorialnego i innych związków przymusowych, wnoszone tak przez te osoby, jak i członków ich rodzin;
7.	podania wnoszone przez osoby, których stan niezamożności jest niewatpliwie znany władzy, mającej załatwiać podania, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego;
8.	podania w sprawach ustawowo przewidzianych zwolnień w zakresie danin publicznych oraz zwrotu nienależnie pobranej daniny publicznej;
9.	podania o zapomogi lub ulgi dla osób dotkniętych klęską żywiołową, o pomoc państwową dla osadników, repatriantów, reemigrantów, zdemobilizowanych żołnierzy, w sprawach pomocy państwowej na odbudowę oraz rozbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych, na cele melioracji rolnej, o nadanie ziemi w wykonaniu reformy rolnej oraz osadnictwa, dotyczące uregulowania struktury gospodarstw rolnych (scalenia gruntów, podziału spólnot, likwidacji lub ścisłego określenia serwitutów, zamiany gruntów), o nadanie ziemi żołnierzom Wojska Polskiego, inwalidom wojennym, repatriantom.
	Do poz. 2 lit. b.
10.	Takiej samej opłacie podlegają świadectwa (zezwolenia, upoważnienia itp.), wydawane przez władze nadzorcze nad urzędami stanu cywilnego, a nie wymienione w § 113 rozporządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 204) i nie leżące w interesie publicznym.
	Do poz. 2 lit. f — g.
11.	Władze nadające obywatelstwo lub zezwalające na zmianę imion i nazwisk mogą zwolnić petenta od opłaty skarbowej całkowicie lub częściowo ze względu na jego stan majątkowy lub ze względów natury publicznej.
	Do poz. 2 lit. h.
12.	Dla ustalenia stawki procentowej i obliczenia opłaty zaokrągla się podstawę opodatkowania do pełnych dziesiątek złotych w dół, opłatę zaś do pełnych złotych w dół.
	Do poz. 1 i 2.
13.	Wolne są od opłaty (zwolnienia podmiotowe): a) Skarb Państwa, związki samorządu terytorialnego — z wyłączeniem przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, niezależnie od tego, czy posiadają odrębną osobowość prawną, oraz osoby prawne których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne; b) państwa obce z zastrzeżeniem wzajemności.
14.	Nie podlegają opłacie następujące podania i świadectwa: a) podania wnoszone do urzędów państwowych, sądów powszechnych, szczególnych, administracyjnych oraz wydawane przez te władze świadectwa, o ile z mocy odrębnych przepisów prawnych podlegają opłatom na rzecz Skarbu Państwa (opłaty specjalne) lub są na mocy tych przepisów od tych opłat zwolnione; b) podania wnoszone do organów władz samorządu terytorialnego lub wydawane przez te organa świadectwa, nawet w przypadkach poruczonego zakresu działania, o ile z mocy odrębnych przepisów prawnych podlegaią opłatom samorządowym lub w myśl tych przepisów sa od tych opłat zwolnione — z wyjątkiem sporządzonych przez urzędy stanu cywilnego wyciągów aktów stanu cywilnego; c) podania i świadectwa wydawane w toku postępowania sądowo — karnego, karno — administracyjnego, karno — skarbowego lub dyscyplinarnego;

Nr przepisu	Treść przepisu

d) świadectwa szkolne, dowody tożsamości (osobiste), karty łowieckie wydawane funkcjonariuszom zarządów lasów państwowych lub straży łowieckiej prywatnej, zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władzę państwową;

e) świadectwa, wydawane na skutek podań, wymienionych w przepisach dodatkowych do poz. 1 pod Nr 5—9.

Do poz. 3.

15. Przepis ten dotyczy również pisma, zawierającego prócz nazwy „weksel" choćby podpis wystawcy lub akceptanta albo indos.

16. Takiej samej opłacie podlega każdy wtóropis wekslu, każdy odpis wekslu zaopatrzony bądź w indos, bądź w poręką wekslową.

17. Czek podlega opłacie skarbowej, jeżeli w czeku na rzecz określonej osoby lub na jej zlecenie wystawca czeku jest zarazem trasatem.

18. Zlecenie wypłaty (asygnacja) podlega opłacie w tych przypadkach, jeżeli wypłata ma być wykonana przez samego wystawcę lub inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy, a odbiorca otrzymał zlecenie niedatowane, albo data zlecenia jest późniejsza, niż dzień doręczenia odbiorcy lub jeżeli zlecenie ma być wykonane nie za okazaniem, lecz w oznaczonym terminie.

Do poz. 4.

19. Wolny jest od opłaty przekaz wymieniony pod a) i b), gdy przekazującym jest Narodowy Bank Polski, nadto przekaz wymieniony pod b), gdy przekazującym jest osoba, wymieniona w przepisach dodatkowych do poz. 1 i 2 pod Nr 13 lit. a), oraz jeżeli suma przekazana nie przewyższa 2.000 zł.

Do poz. 5.

20. Opłatę oblicza się od każdego zaprotestowanego dokumentu, choćby protest dwóch lub więcej dokumentów objęty został jednym aktem.

21. Jeżeli osoba, przeciwko której protest ma być skierowany, uczyni zadość wezwaniu przed sporządzeniem protestu, to od protokółu, który stwierdzi ten stan rzeczy, należy pobrać połowę opłaty skarbowej, jaka by przypadała za sporządzenie protestu.

Do poz. 6.

22. Narówni z pełnomocnictwem traktuje się protokół zastępujący pełnomocnictwo.

23. Pełnomocnictwo udzielane w jednym piśmie, dotyczącym jednej sprawy przez dwie lub więcej osób, bądź dwu lub więcej pełnomocnikom uważa się za jedno pełnomocnictwo.

24. Każdy egzemplarz pełnomocnictwa oraz każdy odpis pełnomocnictwa, zaświadczony bądź urzędownie, bądź przez pracodawcę lub pełnomocnika, podlega opłacie jak oryginał.

25. Wolne są od opłaty pełnomocnictwa:

a) do działań w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz w postępowaniu sądowo - karnym, karno-administracyjnym, karnym skarbowym lub dyscyplinarnym;

b) udzielone dalszemu pełnomocnikowi (substytucja);

c) wystawione przez osoby wymienione w przepisach dodatkowych do poz. 1 i 2 pod Nr 13 lit. a);

d) upoważniające do zastępstwa przed komisjami polubownymi i rozjemczymi dla załatwienia zatargów zbiorowych i indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami, tudzież przed sądami w sprawach o uzyskanie klauzuli wykonalności do orzeczeń komisyj lub do układów pojednawczych przed nimi zawieranych, jak również w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym na zasadzie takich orzeczeń lub układów pojednawczych;

e) udzielone pracowniczemu związkowi zawodowemu lub jego funkcjonariuszom (dekret z dnia 8 lutego 1919 r. Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 209) albo przez ten związek, a upoważniające do zastępowania członków związku;

f) odpisy pełnomocnictw składane sądowi a przeznaczone dla uczestniczących w sprawie osób;

g) upoważniające do podjęcia sumy nie przekraczającej 2.000 zł lub do odbioru sum wypłaconych z tytułu stosunku pracy albo wkładki w P. K. O. bez względu na kwotę oraz pełnomocnictwa pocztowe i pełnomocnictwa w obrocie żyrowym i czekowym między instytucjami kredytowymi (wzory podpisów).

Do poz. 7.

26. Wolna jest od opłaty poręka wekslowa i poręka na czeku.

Nr przepisu	Treść przepisu
	Do poz. 8. lit. a i b.
27.	Przepis dodatkowy do poz. 2 lit. h Nr 12 stosuje się odpowiednio.
	Do poz. 9.
28.	Wolne są od opłaty pisma, stwierdzające przyjęcie na przechowanie rzeczy ruchomych, wydawane przez Narodowy Bank Polski oraz kolejowe przechowalnie bagażowe.
	Do poz. 10 lit. a.
29.	W razie nie wystawienia dokumentu przez wysyłającego takiej samej opłacie podlega pismo, którym przewoźnik stwierdza, że otrzymał rzecz do przewozu (dowód ładunkowy, recepis, kwit bagażowy itp.).
30.	List przewozowy kolejowy, za którym nadano dwa lub więcej przedmiotów, podlega opłacie jednokrotnej.
31.	Wolne są od opłaty dokumenty przewozowe, o ile chodzi o przesyłki pocztowe lub abonamentowe przesyłki mleka.
	Do poz. 10 lit. b.
32.	Nie podlegają opłacie bilety, uprawniające do jazdy statkami żeglugi przybrzeżnej i powietrznej krajowej.
33.	Przepis dodatkowy do poz. 2 lit. h Nr 12 stosuje się odpowiednio.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 marca 1947 r. Nr 27, poz. 107).

89.

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

Prawo akcyzowe.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Część I.

Przepisy wstępne.

Art. 1. 1. Prawo niniejsze stosuje się do akcyz, pobieranych na rzecz Skarbu Państwa.

2. Do akcyz, objętych niniejszym prawem, stosuje się odpowiednio przepisy art. 1 ust. 1, art. 3, 4, 7 — 9 ust. 1, art. 11, 18 — 22, 26, 27, 30 — 32, 33 ust. 2, art. 34 ust. 1 — 3 i 5, art. 35 ust. 1—3, art. 36 ust. 2 i 3, art. 37, 38, 39 ust. 1, art. 40 — 42 ust. 1, art. 43 i 44 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173).

Art. 2. 1. Akcyzy, wymienione w części III niniejszego prawa, są pobierane na rzecz Skarbu Państwa.

2. Do tych akcyz nie mogą być pobierane dodatki na rzecz związków samorządu terytorialnego ani innych związków i instytucyj prawa publicznego.

Część II. Ogólna.

Rozdział 1.

Przedmiot akcyzy.

Art. 3. 1. Akcyzą jest danina publiczna, nałożona na wymienione w części szczegółowej prawa niniejszego przedmioty spożycia i zużycia, zwane w dalszym ciągu produktami akcyzowymi.

2. Minister Skarbu rozstrzyga w razie wątpliwości, czy dany produkt podlega akcyzie w myśl przepisów części szczegółowej niniejszego prawa.

Art. 4. Produkt, otrzymany ze zmieszania produktów akcyzowych, podlegających stawkom różnej wysokości, podlega w całości akcyzie od zawartego w mieszaninie produktu o stawce najwyższej, jeżeli przepisy szczegółowe nie stanowią inaczej.

Art. 5. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia sposób wymiaru akcyzy od produktów akcyzowych, użytych do produkcji wyrobów, przywożonych z zagranicy.

Art. 6. 1. Od ekstraktów, które służą do wyrobu produktów, podlegających w myśl niniejszego prawa akcyzie, pobiera się akcyzę w wy-

sokości, przypadającej od ilości produktu, jaką można otrzymać z ekstraktu.

2. Do ekstraktów mają zastosowanie przepisy części ogólnej oraz odpowiednie przepisy części szczegółowej niniejszego prawa.

Rozdział 2.

Nadwyżki i ubytki.

Art. 7. 1. Ilość produktu akcyzowego, przewyższająca stan, wynikający z ksiąg akcyzowych lub dokumentów, stanowi nadwyżkę.

2. Nadwyżki produktów akcyzowych podlegają akcyzie.

Art. 8. 1. Ilość produktu akcyzowego brakująca w stosunku do stanu, wynikającego z ksiąg akcyzowych lub dokumentów, stanowi ubytek.

2. Od ubytku produktu akcyzowego, przekraczającego normę dozwolonego zaniku, pobiera się akcyzę.

Art. 9. Nadwyżka i ubytek nie mogą być wzajemnie potrącane.

Rozdział 3.

Zwolnienie od akcyzy.

Art. 10. 1. O ile przepisy części szczegółowej niniejszego prawa nie stanowią inaczej, wolny jest od akcyzy produkt:

a) wywieziony za granicę w stanie nieprzerobionym, w wyrobach lub w stanie przetworzonym,
b) zniszczony pod nadzorem kontroli akcyzowej w wytwórni lub w wolnym składzie, jako niezdatny do użytku,
c) zniszczony wskutek nieprzewidzianego zdarzenia w wytwórni, w wolnym składzie albo w czasie przewozu lub magazynowania pod węzłem akcyzy,
d) zużyty na próbki do badań laboratoryjnych i naukowych w ilości, określonej przez Ministra Skarbu,
e) wolny od cła przy przywozie z zagranicy przez podróżnych na osobisty użytek bądź jako próbki bezpłatne, stosownie do obowiązujących przepisów celnych,
f) stanowiący ubytek w granicach dozwolonych zaników (art. 11),
g) wyrobiony z ekstraktu, od którego już uiszczono akcyzę,
h) przeznaczony na potrzeby zwierzchników państw obcych i ich otoczenia podczas pobytu na polskim obszarze celnym oraz przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych.

2. Minister Skarbu może zwalniać w całości lub części od akcyzy produkt, przeznaczony:

a) do celów przemysłowych lub technicznych,
b) do przemysłowego wyrobu produktów, podlegających z mocy niniejszego prawa akcyzie,
c) do celów użyteczności publicznej z wyłączeniem spożycia,
d) do celów hodowlano-rolniczych.

3. Minister Skarbu może nadto zwalniać od akcyzy przywożone z zagranicy produkty akcyzowe, korzystające ze zwolnienia od cła w przypadkach, w których szczególne warunki będą za tym przemawiały.

Art. 11. 1. Na pokrycie naturalnych strat, powstających przy wyrobie, przerobie, formowaniu, rozlewie, pakowaniu oraz magazynowaniu i przewozie pod węzłem akcyzy produktów akcyzowych, mogą być przyznane normy zaników nie podlegających akcyzie.

2. Wysokość zaników i warunki ich stosowania określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 12. 1. Minister Skarbu jest uprawniony do ustalania w drodze rozporządzenia norm wydajności przy przerobie i zużyciu produktu akcyzowego na jednostkę wyrobu.

2. Od produktu akcyzowego, zużytego ponad oznaczone normy, pobiera się akcyzę jak od ubytku (art. 17).

Rozdział 4.

Odpowiedzialność za akcyzę.

Art. 13. 1. Produkt akcyzowy, wyrobiony w kraju lub sprowadzony z zagranicy, znajduje się pod węzłem akcyzy od chwili wytworzenia lub wprowadzenia na obszar Państwa do chwili powstania zobowiązania akcyzowego.

2. Pozostawanie produktu pod węzłem akcyzy:

a) powoduje odpowiedzialność z tytułu ewentualnego zobowiązania akcyzowego dla osoby, która przechowuje, wysyła, przewozi lub odbiera ten produkt,
b) ogranicza prawo dysponowania produktem akcyzowym w zakresie określonym w niniejszym prawie i wydanych na jego podstawie w rozporządzeniach Ministra Skarbu.

Art. 14. 1. Produkt akcyzowy pod węzłem akcyzy może być bądź wywożony za granicę, bądź przewożony do innego przedsiębiorstwa akcyzowego, posiadającego prawo do przechowywania tego produktu pod węzłem akcyzy.

2. Produkt akcyzowy, sprowadzony z zagranicy, może być po dokonaniu ostatecznej odprawy celnej przywozowej przekazany pod węzłem akcyzy do przedsiębiorstwa, o którym mowa w ust. 1.

Art. 15. Jeżeli przy wprowadzeniu produktu akcyzowego do wolnego obrotu nie uiszczono odeń akcyzy, władza akcyzowa ma prawo za-

jąć ten produkt bez względu na prawa osób trzecich celem pokrycia należności akcyzowej. Przepisu tego nie stosuje się, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze.

Rozdział 5.

Stawka akcyzowa.

Art. 16. 1. Wysokość stawek akcyzowych określają przepisy części szczegółowej niniejszego prawa.

2. Minister Skarbu jest uprawniony do zmiany w drodze rozporządzenia stawek akcyzowych w granicach ich wysokości, określonej w części szczegółowej niniejszego prawa.

Art. 17. Od ubytku oraz od użytego w sposób niezgodny z przeznaczeniem produktu akcyzowego, który był zwolniony od akcyzy lub od którego uiszczono akcyzę według niższej stawki pobiera się akcyzę według najwyższej stawki, przewidzianej dla danego produktu.

Rozdział 6.

Powstanie zobowiązania akcyzowego.

Art. 18. 1. Zobowiązanie akcyzowe powstaje z chwilą wydania produktu akcyzowego do wolnego obrotu lub w chwili ostatecznej odprawy celnej. Za wydanie do wolnego obrotu uważa się wyprowadzenie produktu akcyzowego z pomieszczeń wytwórni, wolnego składu albo składu celnego lub kolejowo-celnego, przeznaczonych do przechowywania tych produktów.

2. Przy ubytku produktu akcyzowego zobowiązanie akcyzowe powstaje z chwilą zaistnienia ubytku. W razie niemożności ustalenia daty zaistnienia ubytku zobowiązanie akcyzowe powstaje z chwilą stwierdzenia ubytku.

3. W razie obciążenia akcyzą zapasów produktu, znajdujących się w wolnym obrocie, na skutek wprowadzenia nowej akcyzy lub podwyższenia istniejącej zobowiązanie akcyzowe powstaje w pierwszym dniu okresu, ustalonego w odnośnych przepisach do zgłoszenia zapasów tego produktu.

4. W razie likwidacji wytwórni, zakładu przerobu lub wolnego składu zobowiązanie akcyzowe w odniesieniu do zapasów produktów akcyzowych powstaje z chwilą zamknięcia przedsiębiorstwa.

5. Jeżeli ustalenie chwili powstania zobowiązania akcyzowego w myśl ust. 1 — okaże się niemożliwe, zobowiązanie powstaje z chwilą doręczenia osobie obowiązanej do zapłaty akcyzy, a w razie jej śmierci spadkobiercom, pisemnej decyzji ustalającej to zobowiązanie.

Rozdział 7.

Osoba obowiązana do zapłaty akcyzy.

Art. 19. 1. Do zapłaty akcyzy obowiązany jest ten, kto:

a) wyrabia produkt akcyzowy bądź
b) przerabia, zużywa, magazynuje, wysyła, przewozi lub odbiera produkt akcyzowy pod węzłem akcyzy, bądź
c) rozporządza towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych, bądź
d) posiada zapasy produktu podlegającego obciążeniu akcyzą.

2. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia, w których przypadkach obowiązany do zapłaty akcyzy jest wysyłający, a w których przewoźnik lub odbiorca (ust. 1 pkt b).

Rozdział 8.

Płatność akcyzy.

Art. 20. 1. Akcyza jest płatna:

a) od produktów wydawanych z wytwórni lub wolnego składu do wolnego obrotu — w chwili wydania produktu,
b) od wyrobów przywożonych z zagranicy— jednocześnie z należnościami celnymi, a jeżeli należności celne nie są pobierane — w chwili ostatecznej odprawy celnej.

2. W przypadku przewidzianym w art. 18 ust. 2 — akcyzę uiszcza się:

a) od drogowych ubytków w ciągu trzech dni po doręczeniu decyzji władzy akcyzowej,
b) od innych ubytków produktów akcyzowych w ciągu trzech dni po wpisaniu na rozchód w księgach.

3. W przypadku przewidzianym w art. 18 ust. 3 — akcyzę uiszcza się w terminie określonym w przepisach wprowadzających obciążenie zapasów akcyzą.

4. W przypadku przewidzianym w art. 18 ust. 4 — akcyzę uiszcza się w ciągu miesiąca od chwili zamknięcia przedsiębiorstwa. Minister Skarbu może przedłużyć ten termin.

Art. 21. 1. Akcyzę należy wpłacać bezpośrednio do kasy właściwego urzędu skarbowego lub za pośrednictwem kasy innego urzędu skarbowego albo Narodowego Banku Polskiego, P.K.O. lub innej instytucji, powołanej do przyjmowania wpłat z tytułu danin publicznych.

2. Wpłatę w urzędzie pocztowym na rachunek instytucyj, wymienionych w ust. 1, uważa się za równoznaczną z wpłatą dokonaną w tych instytucjach.

Art. 22. Dowodem zapłaty akcyzy jest pokwitowanie urzędu lub instytucji, która przyjęła wpłatę, a w przypadkach przewidzianych w niniejszym prawie, także znak akcyzowy (opaska, pieczęć, stempel i t. p.).

Art. 23. 1. Znak akcyzowy powinien być umieszczony na produktach akcyzowych lub ich opakowaniu przed wprowadzeniem do wolnego obrotu.

2. Znak akcyzowy powinien odpowiadać rodzajowi i ilości produktu akcyzowego.

Art. 24. Uszkodzenie lub zniszczenie znaku akcyzowego nie daje prawa do żądania wymiany znaku lub zwrotu akcyzy.

Rozdział 9.

Przedawnienie.

Art. 25. 1. Prawo żądania zwrotu akcyzy nienależnie uiszczonej przedawnia się z upływem roku, licząc od dnia jej uiszczenia.

2. Prawo żądania zapłaty należnej Państwu akcyzy bez względu na to, czy jej wymiar został dokonany, czy udaremniony wskutek zatajenia, przedawnia się z upływem sześciu lat, licząc od terminu płatności. Bieg przedawnienia prawa żądania zapłaty akcyzy przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową, w celu ściągnięcia akcyzy.

Rozdział 10.

Zwrot akcyzy.

Art. 26. Akcyza może być zwrócona na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia, gdy produkt, od którego ją uiszczono, został zużyty do wyrobu produktów podlegających akcyzie lub przedmiotów, które następnie wywieziono za granicę.

Rozdział 11.

Kredytowanie akcyzy.

Art. 27. 1. Akcyza może być zakredytowana przedsiębiorcy wytwórni lub wolnego składu na czas do 6 miesięcy.

2. Kredyt powinien być zabezpieczony w sposób, który określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

3. Od kwot zakredytowanej akcyzy pobiera się odsetki w wysokości, ustalonej przez Ministra Skarbu.

4. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia szczegółowe warunki udzielania i cofania kredytu akcyzowego.

Rozdział 12.

Zabezpieczenie akcyzy.

Art. 28. 1. Przedsiębiorcy:

a) wytwórni i zakładów przerobu, nie posiadający obywatelstwa polskiego,

b) zakładów, które przerabiają lub zużywają nieskażone produkty akcyzowe, zwolnione od akcyzy lub od których uiszczono akcyzę według niższej stawki,

c) wolnych składów

obowiązani są do złożenia zabezpieczenia ewentualnych należności Skarbu Państwa z tytułu akcyzy w sposób, określony dla zabezpieczenia kredytu akcyzowego i w wysokości ustalonej przez Ministra Skarbu.

2. Poza przypadkami, przewidzianymi w ust. 1, władza akcyzowa może zażądać takiego zabezpieczenia w razie:

a) trzykrotnego nieuiszczenia akcyzy w przepisowym terminie albo uzasadnionej obawy, że akcyza nie zostanie w terminie zapłacona,

b) dzierżawienia wytwórni,

c) przewozu produktów akcyzowych pod węzłem akcyzy.

Rozdział 13.

Nadzór akcyzowy.

Art. 29. 1. Wyrób, przerób, zużycie, magazynowanie, rozlew, przewóz oraz obrót produktami akcyzowymi podlega nadzorowi akcyzowemu w zakresie określonym w niniejszym prawie i wydanych na jego podstawie rozporządzeniach Ministra Skarbu.

2. Minister Skarbu jest uprawniony do poddania nadzorowi akcyzowemu również rozlewu i sprzedaży artykułów, wyrobionych przy użyciu produktu akcyzowego.

Art. 30. 1. Wyrób, przerób, zużycie, rozlew, przewóz i obrót handlowy produktami akcyzowymi oraz rozlew i sprzedaż artykułów, wyrobionych przy użyciu produktów akcyzowych, o ile czynności te podlegają nadzorowi akcyzowemu, mogą być uzależnione od uzyskania zezwolenia bądź od zgłoszenia władzy akcyzowej, bądź od zawarcia umowy przez osobę ubiegającą się o uprawnienie.

2. Na prowadzenie wolnego składu potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

3. Wyrób, kupno, sprzedaż lub wypożyczanie maszyn, przyrządów oraz naczyń, służących do wyrobu produktów akcyzowych, mogą być uzależnione od uzyskania zezwolenia bądź od zgłoszenia władzy akcyzowej.

4. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia warunki nadawania, cofania i wygasania zezwoleń, warunki i tryb zgłoszeń oraz warunki zawierania umów jak również podmioty prawne, z którymi te umowy mają być zawierane (ust. 1 — 3).

Art. 31. Za przedsiębiorstwo akcyzowe uważa się wszelkie zakłady, które wyrabiają, przerabiają, zużywają, magazynują lub rozlewają produkty akcyzowe albo rozlewają artykuły

wyrobione przy użyciu produktów akcyzowych, o ile czynności powyższe podlegają nadzorowi akcyzowemu.

Art. 32. Za wytwórnię uważa się przedsiębiorstwo, które wyrabia produkty akcyzowe.

Art. 33. Za zakład przerobu uważa się przedsiębiorstwo przemysłowe, mające na celu zmianę rodzaju lub jakości produktu akcyzowego drogą przeróbki lub przyrządzenia, albo jego przetworzenie na nowy produkt akcyzowy lub inny.

Art. 34. Za zużycie produktu akcyzowego uważa się wszelkiego rodzaju zastosowanie tego produktu do celów przemysłowych, technicznych, hodowlano-rolniczych, naukowych lub leczniczych, przy którym ulega on zniszczeniu, a jeśli używa się go przy wyrobie lub przerobie innego produktu — nie wchodzi w jego skład ani w stanie naturalnym ani zmienionym, lecz ulega zniszczeniu bądź zostaje odzyskany jako produkt powrotny.

Art. 35. Za wolny skład:

a) typu A uważa się przedsiębiorstwo, znajdujące się poza obrębem wywórni, w którym za zezwoleniem władzy akcyzowej mogą być bez zapłaty akcyzy przechowywane produkty akcyzowe przed wydaniem ich do wolnego obrotu lub wysłaniem pod węzłem akcyzy,
b) typu B uważa się przedsiębiorstwo, określone w pkt a), które ponadto przerabia lub zużywa produkty akcyzowe w sposób określony w art. 33 i 34 albo je formuje lub rozlewa.

Art. 36. 1. Na żądanie władzy akcyzowej wszystkie zabudowania wytwórni, podlegającej stałemu nadzorowi kontroli akcyzowej, oraz pomieszczenia bezpośrednio z nimi połączone, powinny być otoczone wspólnym ogrodzeniem.

2. Wszelkie wyjścia z wytwórni, podlegającej stałemu nadzorowi kontroli akcyzowej, a jeżeli taka wytwórnia jest ogrodzona, wyjścia poza ogrodzenie — muszą być przystosowane do urzędowego zabezpieczenia w ten sposób, aby dostęp do wytwórni był możliwy jedynie pod kontrolą urzędników akcyzowych dozorujących wytwórnię.

Art. 37. Niezależnie od obowiązku dostosowania wytwórni pod względem technicznym do wymagań prawa przemysłowego i innych obowiązujących przepisów przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest dostosować ją do wymagań przepisów akcyzowych, mających na celu umożliwienie kontroli nad całkowitym przebiegiem wyrobu produktów akcyzowych, ilością i rodzajem wyprodukowanych wyrobów, ich mierzeniem, ważeniem i wydawaniem z wytwórni.

Art. 38. Władza akcyzowa może nałożyć na przedsiębiorcę obowiązek sprowadzenia i włączenia do urządzeń wytwórni przyrządu kontrolno-mierniczego do automatycznej kontroli ilości użytych surowców lub wyrobionych produktów akcyzowych oraz obowiązek jego konserwacji i naprawy.

Art. 39. 1. Każda wytwórnia powinna posiadać oddzielne pomieszczenia, przeznaczone do magazynowania produktów akcyzowych.

2. Rozmiary magazynu mają być dostosowane do wysokości produkcji i ilości produktów, przeznaczonych do magazynowania.

Art. 40. Wolne składy mogą być urządzane tylko w miejscowościach, będących siedzibą urzędu akcyzowego, a w innych miejscowościach tylko w razie wyjątkowej potrzeby.

Art. 41. 1. Przedsiębiorca wytwórni jest obowiązany dostarczyć bezpłatnie do użytku urzędników akcyzowych kontrolujących wytwórnię:

1) wszelkich przepisowo legalizowanych względnie także uwierzytelnionych przez Urząd Miar przyrządów i innych urządzeń technicznych, niezbędnych do wykonywania czynności służbowych,
2) odpowiedniego pomieszczenia biurowego, zaopatrzonego w niezbędne urządzenie i przybory,
3) odpowiedniego i w miarę potrzeby oświetlonego i ogrzanego lokalu z pościelą,
4) suchego i widnego mieszkania, składającego się co najmniej z jednego pokoju i kuchni z opałem i oświetleniem dla każdego urzędnika stałego nadzoru, o ile zakład podlega takiemu nadzorowi,
5) podwody od i do najbliższej stacji kolejowej, autobusowej bądź przystani statku lub sąsiedniego przedsiębiorstwa, podlegającego kontroli akcyzowej.

2. Pomieszczenia, wymienione w ust. 1, mają znajdować się w obrębie wytwórni. O przydatności pomieszczeń decyduje urząd akcyzowy.

3. Władza akcyzowa może zezwolić na wyjątki od przepisów ust. 1 pkt 3 i 4.

4. Ponadto na żądanie kontrolujących urzędników akcyzowych przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć im gorących posiłków za zapłatą, odpowiadającą miejscowym cenom.

Art. 42. Przepisy art. 36—41, dotyczące wytwórni, mają odpowiednie zastosowanie do zakładów przerobu i wolnych składów oraz tych zakładów zużycia, które określi Minister Skarbu w drodze rozporzadzenia.

Art. 43. Minister Skarbu określi szczegółowo w drodze rozporządzenia:

a) sposób urządzenia przedsiębiorstw akcyzowych,
b) rodzaj urządzeń i narzędzi mierniczych tych przedsiębiorstw.

Art. 44. 1. Produkty akcyzowe, wydawane do celów niespożywczych za zwolnieniem od akcyzy lub za niższą stawką akcyzową, podlegają skażeniu w celu uczynienia ich niezdatnymi do spożycia

2. Wyjątki od przepisów ust. 1 oraz warunki stosowania tych przepisów ustala w drodze rozporządzenia Minister Skarbu, który w szczególności określa:

1) rodzaj i normy ilościowe środków skażających,
2) normy ilościowe środków skażających, przeznaczonych do urzędowego zbadania drogą analizy chemicznej oraz warunki poboru, przechowywania i zużycia środków skażających.

Art. 45. Produkt akcyzowy, złożony w magazynie wytwórni, może być wzięty do ponownego przerobienia za zezwoleniem władzy akcyzowej.

Art. 46. Produkty akcyzowe mogą być wydawane do obrotu tylko w stanie i w formie, określonej przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 47. W przypadku, gdy produkt akcyzowy, nabyty bez akcyzy lub za niższą stawką akcyzową, pozostanie po upływie terminu ważności zezwolenia na przerób lub zużycie w stanie nieprzerobionym lub częściowo przerobionym, władza akcyzowa, która wydała zezwolenie rozstrzyga czy produkt ten może być wprowadzony do wolnego obrotu po pobraniu pełnej akcyzy, czy też przekazany pod węzłem akcyzy innemu przedsiębiorstwu akcyzowemu.

Rozdział 14.

Ograniczenia i zakazy.

Art. 48. Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu oraz Ministrem Zdrowia ograniczeń w obrocie namiastkami, zastępującymi artykuły spożywcze, obciążone akcyzą.

Art. 49. 1. Zabrania się:

1) odstepowania innym osobom zezwoleń na wyrób, przerób, magazynowanie i sprzedaż produktów akcyzowych;
2) wyrobu produktów akcyzowych niezgodnie z opisem postępowania technicznego lub zgłoszeniem;
3) wyrobu produktów akcyzowych ponad ustanowione normy (kontyngenty produkcji);
4) podejmowania czynności fabrykacyjnych w przedsiębiorstwie akcyzowym wbrew zarządzeniu władzy akcyzowej o wstrzymaniu ruchu;
5) dokonywania jakichkolwiek zmian w urządzeniach lub wprowadzania nowych urządzeń w przedsiębiorstwach, podlegających w myśl przepisów niniejszego prawa sprawdzeniu przez władze akcyzowe, bez uprzedniego uzyskania wymaganego zezwolenia lub potwierdzenia przepisowego zgłoszenia tych zmian;
6) używania pomieszczeń przedsiębiorstw akcyzowych do celów niezgodnych z ich przeznaczeniem według protokółu sprawdzenia;
7) używania w przedsiębiorstwie akcyzowym do innych celów urządzeń i naczyń, służących do wyrobu lub przechowywania produktów akcyzowych;
8) wydawania z wytwórni lub wolnego składu: a) półfabrykatów i b) gotowych wyrobów w nieprzepisowej formie lub opakowaniu;
9) wydawania do obrotu handlowego produktów akcyzowych w opakowaniach lub naczyniach z zawartością o nieprzepisowej wadze lub pojemności;
10) wydawania z przedsiębiorstw akcyzowych produktów za niższą stawką akcyzową lub zwolnionych od akcyzy na inne cele, niż określone przez Ministra Skarbu (art. 10 ust. 2);
11) używania niezgodnie z przeznaczeniem produktów akcyzowych, zwolnionych od akcyzy lub od których uiszczono akcyzę według niższej stawki;
12) przechowywania produktów akcyzowych, od których nie uiszczono akcyzy, poza pomieszczeniami, przeznaczonymi do ich magazynowania pod węzłem akcyzy;
13) przerabiania, przetwarzania, mieszania, rozlewu i przechowywania produktów akcyzowych w obrocie handlowym poza wytwórnią, wolnym składem lub innym do tego uprawnionym zakładem;
14) odkażania produktów akcyzowych;
15) dodawania do skażonego produktu akcyzowego środków, mogących zmniejszyć skuteczność środka skażającego pod względem smaku, zapachu lub zabarwienia;
16) używania w wytwórni lub w wolnym składzie uszkodzonych znaków akcyzowych, zdejmowania bądź odklejania oraz przechowywania poza wytwórnia, wolnym składem i składem celnym lub kolejowo-celnym, wypożyczania i odstępowania tych znaków;
17) usuwania z transportu produktów akcyzowych, przewożonych pod węzłem akcyzy;
18) sprzedaży i przechowywania w lokalu handlowym produktów akcyzowych w opakowaniach niezaopatrzonych w przepisowy znak akcyzowy lub bez przepisowych opakowań albo bez etykiet i innych przepisowych znaków, wskazujących ilość, rodzaj, gatunek i pochodzenie produktu;
19) umieszczania na etykiecie opakowania lub naczynia produktu akcyzowego nazw i oznaczeń, mogących wprowadzić w błąd co do jakości, pochodzenia, rodzaju i zawartości wyrobu w opakowaniu lub naczyniu;

20) zdejmowania lub zmiany w obrocie handlowym przepisowych opakowań, etykiet i zabezpieczeń produktów akcyzowych i przechowywania w tym stanie produktów akcyzowych;

21) sprzedaży produktów akcyzowych po cenach nieprzepisowych;

22) sprzedaży produktów akcyzowych w handlu obnośnym;

2. Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od przepisu ust. 1 pkt 6, 7, 8, 13 i 22.

Część III. Szczegółowa.

Rozdział I.

Akcyza od piwa.

Przedmiot akcyzy.

Art. 50. 1. Piwo, wyrobione w kraju i sprowadzone z zagranicy, podlega akcyzie.

2. Za piwo uważa się napój otrzymany w drodze fermentacji alkoholowej za pomocą drożdży ze słodu z dodatkiem chmielu albo także kukurydzy lub innego zboża, wszelkiego rodzaju cukru i substancji barwiących.

Zwolnienie od akcyzy.

Art. 51. 1. Wolne jest od akcyzy piwo, wydane pracownikom browaru tytułem bezpłatnego deputatu.

2. Ilość piwa, wydanego pracownikom browaru jako deputat, nie może przekraczać jednego litra na jednego pracownika za każdy dzień pracy.

Zwrot akcyzy.

Art. 52. 1. W przypadkach zwrotu do browaru w stanie niezmienionym piwa, pozostałego z rozwózkowej sprzedaży danego dnia akcyza podlega zwrotowi.

2. Za rozwózkową sprzedaż piwa uważa się dostarczanie przez browar piwa odbiorcom własnymi środkami przewozowymi.

Podstawa wymiaru akcyzy.

Art. 53. Podstawę wymiaru akcyzy od piwa stanowi:

a) ilość gotowego piwa,

b) gatunek piwa (zawartość ekstraktu w jego brzeczce podstawowej) oraz

c) rozmiar obrotu.

Stawka akcyzowa.

Art. 54. Akcyza od piwa wynosi:

1) od pierwszych 200.000 l piwa wszystkich gatunków łącznie, wydanych do obrotu w ciągu roku obrachunkowego:

a) od piwa lekkiego o zawartości do 10% ekstraktu w brzeczce podstawowej — 8 zł od 1 l,

b) od piwa pełnego o zawartości powyżej 10 — 15% ekstraktu w brzeczce podstawowej — 12 zł od 1 l,

c) od piwa mocnego o zawartości powyżej 15% ekstraktu w brzeczce podstawowej — 16 zł od 1 l;

2) od następnych 800.000 l piwa płaci się akcyzę o 5% wyższą, a od dalszych ilości piwa oraz od piwa sprowadzonego z zagranicy — o 10% wyższą od norm ustalonych w pkt 1.

Warunki produkcji.

Art. 55. Wyrób piwa podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

Art. 56. 1. Do wyrobu piwa dolnej fermentacji wolno używać tylko słodu jęczmiennego ewentualnie z dodatkiem kukurydzy lub innego zboża oraz chmielu, drożdży i wody.

2. Przy wyrobie piwa górnej fermentacji wolno używać nadto sacharozy, cukru przemienionego i skrobiowego.

3. Barwnik oraz piwo barwiące do wyrobu piwa dolnej fermentacji mogą być sporządzone tylko z surowców, wyszczególnionych w ust. 1, a do wyrobu piwa górnej fermentacji — z surowców wyszczególnionych w ust. 1 i 2.

4. Woda może być dodawana przy wyrobie piwa tylko przed stwierdzeniem ekstraktu w jego brzeczce podstawowej.

5. Przepisy o wyrobie i obrocie handlowym piwa mają zastosowanie do barwnika i piwa barwiącego oraz ekstraktów piwnych (art. 57 ust. 6).

6. Szczegółowe przepisy o wyrobie piwa i stosowaniu przepisów ust. 1—4 wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

7. Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od przepisów ust. 1 — 4.

Art. 57. 1. Przez słód rozumie się każde zboże sztucznie kiełkowane.

2. Przez ekstrakt w brzeczce piwnej rozumie się ciała stałe rozpuszczalne, pochodzące z surowców użytych do wyrobu piwa, a zawarte w brzeczce podstawowej (art. 53 lit. b) i art. 54 pkt 1 lit. a)—c).

3. Przez brzeczkę podstawową rozumie się brzeczkę piwną w stanie, w jakim znajduje się przed dodaniem drożdży.

4. Przez piwo barwiące rozumie się produkt, otrzymany drogą fermentacji alkoholowej z surowców, używanych do wyrobu piwa, z dodatkiem skarmelizowanego cukru.

5. Przez barwnik rozumie się produkt otrzymany ze skarmelizowanego cukru technicznie czystego lub zawartego w słodzie.

6. Ekstraktem piwnym jest nadający się do wyrobu piwa albo napojów podobnych do piwa

produkt, zawierający składniki, wymienione w ust. 2 lub namiastki tych składników.

Art. 58. Sposób stwierdzania zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej oraz dopuszczalne wahania przy stwierdzaniu tej zawartości określa Minister Skarbu.

Art. 59. Wyrób piwa o zawartości poniżej 7% ekstraktu w brzeczce podstawowej wymaga zezwolenia Ministra Skarbu.

Art. 60. Na wywóz z browaru brzeczki piwnej, która nie przeszła jeszcze całkowicie fermentacji, do innego browaru lub do przerobu na cele przemysłowe potrzebne jest zezwolenie urzędu akcyzowgo.

Warunki sprzedaży.

Art. 61. 1. Nazwy „piwo" wolno używać w obrocie handlowym tylko do oznaczenia takich napojów, które odpowiadają przepisom art. 56 ust. 1—3.

2: Nazwa piwa wydanego do obrotu (lekkie, pełne, mocne) powinna odpowiadać jego gatunkowi według zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej, z której dane piwo pochodzi.

Art. 62. 1. Hurtowa i detaliczna sprzedaż piwa podlega zgłoszeniu kontroli akcyzowej.

2. Rozlew piwa poza browarem może odbywać się w hurtowych i detalicznych zakładach sprzedaży piwa. Na rozlew piwa w detalicznym zakładzie sprzedaży potrzebne jest zezwolenie władzy akcyzowej.

Zakazy.

Art. 63. Zabrania się:

1) wydawania z browaru śrutowanego słodu, zacieru i drożdży piwnych bez zezwolenia władzy akcyzowej,
2) dodawania do piwa, wywiezionego z browaru cukru, barwników, wody lub innych domieszek.

Rozdział 2.

Akcyza od napojów winnych.

Przedmiot akcyzy.

Art. 64. 1. Napoje winne, wyrobione w kraju i sprowadzone z zagranicy, podlegają akcyzie.

2. Do napojów winnych zalicza się:

a) wina naturalne (gronowe, rodzynkowe i owocowe), t. j. napoje powstałe z prefermentowania winogron rodzynek, owoców i jagód lub ich soków oraz rzewienia (Rheumesculentum), o zawartości powyżej 1,5% objętościowych alkoholu;
b) wina sztuczne, t. j. napoje podobne do wina, wyrobione z jakichkolwiek innych, niewymienionych w pkt a) i e) surowców o zawartości powyżej 1,5% objętościowych alkoholu;
c) wina musujące, t. j. napoje winne, z których po otwarciu naczynia wydziela się kwas węglowy, powstały w drodze dodatkowej fermentacji butelkowej, burząc zawarte w naczyniu wino;
d) wina gazowane, t. j. napoje winne, nasycone w sposób mechaniczny kwasem węglowym;
e) miód pitny, t. j. napój powstały z przefermentowania brzeczki miodowej, ewentualnie z dodatkiem chmielu, soków owocowych i jagodowych, ziół i cukru.

3) Minister Skarbu:

a) ustala w drodze rozporządzenia warunki, jakim powinny odpowiadać napoje winne wymienione w ust. 2 pkt a) i b);
b) rozstrzyga w razie wątpliwości, do jakiej kategorii mają być zaliczone poszczególne napoje winne ze względu na rodzaj zużytych surowców oraz sposób wyrobu;
c) może uznać za gazowane wina musujące, które częściowo w sposób sztuczny zostały nasycone kwasem węglowym.

4. Napoje winne zawierające powyżej 25% objętościowych alkoholu nie podlegają akcyzie od wina, natomiast zawarty w nich alkohol etylowy podlega w całości opłacie monopolowej od spirytusu, na równi z wódkami gatunkowymi, stosownie do przepisów o monopolu spirytusowym.

Zwolnienie od akcyzy.

Art. 65. 1. Wolne są od akcyzy napoje winne, wyprodukowane domowym sposobem w kraju, przeznaczone do użytku we własnym gospodarstwie wytwórcy, a nie na sprzedaż.

2. Ilość tych napojów winnych, wyrobionych domowym sposobem, nie może przekraczać łącznie z posiadanym zapasem 100 litrów rocznie.

Podstawa wymiaru akcyzy.

Art. 66. Podstawą wymiaru akcyzy od napojów winnych jest:

a) rodzaj napoju (gronowe, owocowe, musujące, gazowane itp.),
b) jego ilość bądź waga,
c) zawartość alkoholu.

Stawka akcyzowa.

Art. 67. 1. Akcyza od napojów winnych wynosi:

A) od win naturalnych:

1) gronowych — a) zawierających do 16% alkoholu — 75 zł od butelki;

b) zawierających powyżej 16% alkoholu — 150 zł od butelki;
2) rodzynkowych . . . 75 zł od butelki,
3) owocowych . . . . 15 zł od butelki;
B) od win sztucznych . . 75 zł od butelki;
C) od win musujących:
1) gronowych . . . . 300 zł od butelki,
2) owocowych . . . . 150 zł od butelki;
D) od win gazowanych:
1) gronowych . . . . 150 zł od butelki,
2) owocowych . . . . 50 zł od butelki;
E) od miodu pitnego . . 15 zł od butelki.

2. Butelką w rozumieniu niniejszego prawa jest naczynie, zawierające napoje winne w ilości do 850 ml przy winach musujących i gazowanych, a 750 ml przy pozostałych napojach winnych. Jeżeli butelka zawiera większą ilość napoju winnego, niż podano wyżej, liczy się każde następne, choćby tylko rozpoczęte 750 ml bądź 850 ml zawartości napoju winnego za dalszą całą butelkę.

3. Przy obciążeniu akcyzą napojów winnych, których ilość przy przywozie z zagranicy lub przewozie została określona wagowo, a które zostały następnie wbrew przepisom usunięte spod akcyzy podczas przewozu z wolnego składu lub z wytwórni, przyjmuje się w przypadku niemożności ustalenia ich objętości za podstawę obciążenia akcyzą wagę brutto w stosunku 1 kg brutto za 1 butelkę.

Znak akcyzowy.

Art. 68. 1. Na dowód uiszczenia akcyzy od napojów winnych należy nakleić na butelkach opaski akcyzowe.

2. W przypadku sprowadzenia napojów winnych z zagranicy nie w celach zarobkowych Minister Skarbu może zezwolić na warunkach przez siebie ustalonych na uiszczenie akcyzy bez użycia opasek akcyzowych.

Warunki produkcji.

Art. 69. Na wyrób napojów winnych potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu.

Art. 70. Samoistne przedsiębiorstwa tłoczenia soków z surowców wymienionych w art. 64, przeznaczonych do wyrobu napojów winnych w wytwórniach, powinny być zgłoszone kontroli akcyzowej i podlegają nadzorowi akcyzowemu.

Warunki sprzedaży.

Art. 71. 1. Na hurtową sprzedaż napojów winnych potrzebne jest zezwolenie władzy akcyzowej.

2. Detaliczna sprzedaż napojów winnych podlega zgłoszeniu kontroli akcyzowej.

3. Napoje winne mogą być wypuszczone do obrotu w kraju jedynie w butelkach. Na wyjątki może zezwalać Minister Skarbu.

Zakazy.

Art. 72. Zabrania się:
1) wypuszczania do wolnego obrotu pod nazwą napojów winnych, produktów, które nie przeszły fermentacji głównej, z wyjątkiem wina sztucznego,
2) posiadania w wytwórniach wina aparatów destylacyjnych.

Rozdział 3.

Akcyza od kwasu węglowego.

Przedmiot akcyzy.

Art. 73. Bezwodnik kwasu węglowego w stanie skroplonym (CO_2), oznaczony w dalszej części niniejszego prawa nazwą „kwas węglowy", pochodzenia naturalnego lub produkcji fabrycznej tak krajowy jak i przywieziony z zagranicy, podlega akcyzie.

Podstawa wymiaru akcyzy.

Art. 74. Podstawą wymiaru akcyzy od kwasu węglowego jest waga netto tego produktu.

Stawka akcyzowa.

Art. 75. Akcyza od kwasu węglowego wynosi 60 zł od 1 kg.

Warunki produkcji.

Art. 76. Wyrób kwasu węglowego podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

Zakazy.

Art. 77. Zabrania się używania przy wyrobie napojów gazowanych innego kwasu węglowego, niż skroplony w butlach stalowych.

Rozdział 4.

Akcyza od kwasu octowego.

Przedmiot akcyzy.

Art. 78. 1. Kwas octowy, wyrobiony w kraju i sprowadzony z zagranicy, podlega akcyzie.

2. Za kwas octowy uważa się produkt, otrzymany w drodze suchej destylacji drzewa lub innych zabiegów chemicznych, w stanie oczyszczonym.

3. Nie podlega akcyzie:

a) kwas octowy w stanie surowym (nieoczyszczony),

b) kwas octowy otrzymany w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych.

Podstawa wymiaru.

Art. 79. Podstawą wymiaru akcyzy od kwasu octowego jest waga netto bezwodnego kwasu.

Stawka akcyzowa.

Art. 80. Akcyza od kwasu octowego wynosi 125 zł od 1 kg bezwodnego kwasu.

Warunki produkcji.

Art. 81. Na wyrób kwasu octowego potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu.

Warunki obrotu.

Art. 82. Na rozlew i rozcieńczanie kwasu octowego potrzebne jest zezwolenie władzy akcyzowej.

Art. 83. Na cele spożywcze może być wprowadzony do wolnego obrotu jedynie kwas octowy oczyszczony, o mocy 80% wagowych lub wyższej, pod nazwą „esencja octowa" i rozcieńczony kwas octowy pod nazwą „ocet z esencji octowej".

Rozdział 5.

Akcyza od bibułki.

Przedmiot akcyzy.

Art. 84. 1. Bibułka, przeznaczona do palenia tytoniu, zwana w dalszym ciągu niniejszego prawa „bibułka", wyrobiona w kraju i sprowadzona z zagranicy, w stanie naturalnym lub w postaci gilz, książeczek lub arkuszy, podlega akcyzie.

2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu określa w drodze rozporządzenia, jaką bibułkę uważa się za przeznaczoną do palenia tytoniu.

Zwolnienie od akcyzy.

Art. 85. Minister Skarbu jest upoważniony do całkowitego lub częściowego zwolnienia od akcyzy bibułki, przeznaczonej na potrzeby Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Podstawa wymiaru.

Art. 86. 1. Podstawą wymiaru akcyzy od bibułki jest jej waga.

2. Od bibułki, sprowadzonej z zagranicy w postaci gilz i książeczek bibułkowych, wymierza się akcyzę od ich wagi wraz z bezpośrednim opakowaniem.

Stawka akcyzowa.

Art. 87. Akcyza od bibułki wynosi 400 zł od 1 kg.

Warunki produkcji.

Art. 88. 1. Wyrób bibułki podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

2. Minister Skarbu może wprowadzić obowiązek zgłoszenia wytwórni książeczek bibułkowych i gilz.

Art. 89. Minister Skarbu jest uprawniony do wprowadzania obowiązku zaopatrywania w trwały znak bibułki, wyrabianej w kraju.

Rozdział 6.

Akcyza od cukru.

Przedmiot akcyzy.

Art. 90. 1. Cukier buraczany i trzcinowy (sacharoza) oraz cukier o tym samym składzie chemicznym, wyrobiony w kraju i sprowadzony z zagranicy, zarówno w stanie nieprzerobionym jak i w wyrobach, podlega akcyzie.

2. Za cukier (sacharozę) uważa się produkt, otrzymany w przebiegu bezpośrednich i dalszych procesów fabrykacyjnych z buraków oraz innych roślin w drodze chemicznej, w stanie stałym lub płynnym, wraz z sokami, syropem i odpadkami z wyjątkiem melasy.

3. Za melasę uważa się odciek cukrowy, otrzymany jako produkt odpadkowy przy fabrykacji cukru, o współczynniku czystości do 65%.

4. Cukru słodowego (maltozy) nie uważa się za cukier w rozumieniu ust. 2.

Podstawa wymiaru.

Art. 91. Podstawą wymiaru akcyzy od cukru jest:

1) rodzaj cukru,
2) waga brutto cukru w głowach, kostkach i kawałkach, opakowanego w paczki papierowe,
3) waga netto cukru w głowach, kostkach i kawałkach, znajdującego się w innych opakowaniach, aniżeli wymienione w pkt 2, oraz cukru innego rodzaju,

Art. 92. W razie niemożności przerobienia w cukrowni, znajdujących się w niej produktów, niewykończonych z przyczyn od producenta niezależnych, Minister Skarbu może ze-

zwolić na wypuszczenie tych produktów do wolnego obrotu za opłatą akcyzy obliczonej od rzeczywistej zawartości w nich cukru, stwierdzonej w drodze analizy.

Stawka akcyzowa.

Art. 93. 1. Akcyza od cukru wynosi 5 zł od 1 kg.

2. Od cukru w głowach, kostkach i kawałkach pobiera się akcyzę wyższą o 10% od stawki, określonej w ust. 1.

Warunki produkcji.

Art. 94. Wyrób cukru podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

Warunki sprzedaży.

Art. 95. Hurtowa sprzedaż cukru podlega zgłoszeniu kontroli akcyzowej.

Rozdział 7.

Akcyza od cukru skrobiowego.

Przedmiot akcyzy.

Art. 96. 1. Cukier skrobiowy, wyrobiony w kraju i sprowadzony z zagranicy, zarówno w stanie nieprzerobionym jak i w wyrobach, podlega akcyzie.

2. Za cukier skrobiowy uważa się cukier w postaci syropu oraz w stanie stałym, otrzymany ze skrobi (krochmalu), niezależnie od tego, czy przy jego wyrobie użyto innych rodzajów cukru lub produktów zawierających cukier.

3. Jeżeli jednak przy wyrobie cukru skrobiowego zostanie użyty surowiec zawierający cukier buraczany lub trzcinowy, mają zastosowanie przepisy art. 4 niniejszego prawa.

Podstawa wymiaru.

Art. 97. 1. Podstawą wymiaru akcyzy od cukru skrobiowego jest jego waga netto.

2. Od cukru skrobiowego w paczkach papierowych pobiera się podatek od wagi brutto.

Stawka akcyzowa.

Art. 98. Akcyza od cukru skrobiowego wynosi 25 zł od 1 kg.

Warunki produkcji.

Art. 99. Wyrób cukru skrobiowego podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

Art. 100. Wyrób skrobi (krochmalu), mączki skrobiowej i dekstryn podlega zgłoszeniu kontroli akcyzowej.

Warunki sprzedaży.

Art. 101. Hurtowa sprzedaż cukru skrobiowego podlega zgłoszeniu kontroli akcyzowej.

Rozdział 8.

Akcyza od sztucznych środków słodzących.

Przedmiot akcyzy.

Art. 102. 1. Sztuczne środki słodzące, wyrobione w kraju i sprowadzone z zagranicy, podlegają akcyzie.

2. Za sztuczne środki słodzące uważa się wszelkie nadające się do słodzenia związki chemiczne, wytworzone syntetycznie, a posiadające wyższą słodycz niż cukier (sacharoza).

3. Do sztucznych środków słodzących zalicza się również takie wyroby, zawierające syntetyczne substancje słodzące, które nadają się do słodzenia produktów spożywczych.

4. Przepisom niniejszego rozdziału podlegają również takie związki chemiczne, które za pomocą prostych zabiegów chemicznych mogą być przetworzone na syntetyczny środek słodzący.

Podstawa wymiaru.

Art. 103. Podstawą wymiaru akcyzy od sztucznych środków słodzących jest ich waga netto oraz wielokrotność słodyczy w stosunku do wartości słodzącej cukru (sacharozy).

Stawka akcyzowa.

Art. 104. Akcyza wynosi:

a) 1.500 zł od 1 kg wagi netto sztucznych środków słodzących do 220 razy słodszych od cukru,

b) 3.000 zł od 1 kg wagi netto sztucznych środków słodzących ponad 220 do 440 razy słodszych od cukru,

c) 6.000 zł od 1 kg wagi netto sztucznych środków słodzących ponad 440 razy słodszych od cukru.

Znak akcyzowy.

Art. 105. Na dowód uiszczenia akcyzy od sztucznych środków słodzących należy nakleić na opakowaniu sztucznych środków słodzących opaskę akcyzową.

Warunki produkcji.

Art. 106. Na wyrób i przerób sztucznych środków słodzących potrzebne jest zezwolenie

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu.

Warunki sprzedaży.

Art. 107. 1. Na hurtową sprzedaż sztucznych środków słodzących potrzebne jest zezwolenie władzy akcyzowej.

2. Detaliczna sprzedaż sztucznych środków słodzących podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

Rozdział 9.

Akcyza od kart do gry.

Przedmiot akcyzy.

Art. 108. 1. Karty do gry, wyrobione w kraju i sprowadzone z zagranicy, podlegają akcyzie.

2. Za karty, podlegające akcyzie, uważa się wszelkie karty, których można używać do gry, bez względu na ich formę i rodzaj znaków na nich zamieszczonych.

3. Nie podlegają akcyzie karty do gry, przeznaczone:

a) do gier, mających na celu wyłącznie zabawianie lub pouczanie dzieci,

b) do celów reklamowych na warunkach ustalonych przez Ministra Skarbu.

Art. 109. Minister Skarbu może uznać za wytwórnię zakłady, trudniące się zarobkowo doprowadzeniem używanych kart do gry do stanu ponownej używalności. W tym przypadku karty takie podlegają akcyzie na równi z nowymi.

Podstawa wymiaru.

Art. 110. Podstawą wymiaru akcyzy od kart do gry jest:

a) ilość kart w jednej talii oraz

b) materiał, z którego karty wyrobiono

Stawka akcyzowa.

Art. 111. Akcyza od kart do gry wynosi:

a) od kart wyrobionych z papieru:

1) 100 zł od talii do 36 kart,

2) 200 zł od talii ponad 36 kart;

b) od kart wyrobionych z innych materiałów:

1) 750 zł od talii do 36 kart,

2) 1000 zł od talii ponad 36 kart.

Znak akcyzowy.

Art. 112. 1. Na dowód uiszczenia akcyzy od kart do gry zaopatruje się każdą talię w stempel urzędowy.

2. Ponadto na opakowaniu każdej talii kart do gry powinna być naklejona opaska akcyzowa.

Warunki produkcji.

Art. 113. Na wyrób kart do gry potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu.

Warunki sprzedaży.

Art. 114. Sprzedaż kart do gry podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

Art. 115. Karty do gry mogą być sprzedawane tylko w nienaruszonych opakowaniach.

Rozdział 10.

Akcyza od drożdży.

Przedmiot akcyzy.

Art. 116. Drożdże, nadające się do wypieku (piekarniane), wyrobione w kraju i sprowadzone z zagranicy, podlegają akcyzie.

Zwolnienie od akcyzy.

Art. 117. 1. Wolne są od akcyzy drożdże zarodowe, użyte do zacieru we własnej drożdżowni.

2. Przepisu art. 8 ust. 2 niniejszego prawa nie stosuje się do ubytków drożdży, powstających przez wyschnięcie drożdży niesformowanych w czasie przechowywania ich w magazynie.

Art. 118. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia zwalniać na warunkach przez siebie określonych od akcyzy drożdże, przeznaczone do przemysłowego wyrobu artykułów odżywczych lub leczniczych z wyłączeniem wypieku pieczywa.

Podstawa wymiaru.

Art. 119. Podstawą wymiaru akcyzy od drożdży jest ich rodzaj i waga.

Stawka akcyzowa.

Art. 120. Akcyza od drożdży wynosi:

a) od drożdży prasowanych i płynnych 275 zł od 1 kg netto,

b) od drożdży suszonych 550 zł od 1 kg netto.

Znak akcyzowy.

Art. 121. 1. Na dowód uiszczenia akcyzy należy nakleić na opakowaniu z drożdżami opaskę akcyzową.

2. Akcyza od drożdży w stanie płynnym może być uiszczona bez użycia opasek akcyzowych.

Warunki produkcji.

Art. 122. Na wyrób drożdży potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu.

Warunki sprzedaży.

Art. 123. Hurtowa sprzedaż drożdży podlega zgłoszeniu władzy akcyzowej.

Art. 124. W zakładzie handlowym wolno przechowywać drożdże tylko w całych opakowaniach. Napoczęta może być tylko jedna cegiełka drożdży prasowanych, przy czym dzielić takie drożdże przy sprzedaży w drobnych ilościach wolno wyłącznie prostopadle do opaski akcyzowej.

Zakazy.

Art. 125. Zabrania się:
1) dodawania przy wyrobie drożdży piekarnianych drożdży piwnych i winnych, mączki (skrobi) lub innych domieszek,
2) używania w piekarniach drożdży piwnych i winnych do wypieku.

Część IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 126. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 127. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. 128. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą:

1) a) przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) wraz z późniejszymi zmianami, dotyczące opodatkowania kwasu octowego i drożdży;
b) w nagłówku rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1) lit. a) skreśla się wyrazy: „opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych";
2) ustawa z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 14, poz. 103) wraz z późniejszymi zmianami;
3) dekret z dnia 13 czerwca 1946 r. o wyrobie, sprzedaży oraz opodatkowaniu napojów winnych (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 396);
4) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 19, poz. 134);
5) ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 170) wraz z późniejszymi zmianami;
6) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 797) wraz z późniejszymi zmianami;
7) ustawa z dnia 18 marca 1931 r. o opłacie od kart do gry (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 171 i z 1939 r. Nr 50, poz. 318);
8) ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88)— w części dotyczącej akcyz (państwowych podatków pośrednich).

Art. 129. Rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w sprawie wykonania ustaw, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej i dekretów, o których mowa w art. 128, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego prawa lub dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o postępowaniu akcyzowym (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 123), zachowują moc obowiązującą do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych do tych ostatnich dekretów.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 marca 1947 r. Nr 29, poz. 122).

90.

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o postępowaniu akcyzowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Część I.

Przepisy wstępne.

Art. 1. Przepisom dekretu niniejszego podlega postępowanie w sprawach, objętych prawem akcyzowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 29, poz. 122).

Art. 2. W postępowaniu akcyzowym mają odpowiednie zastosowanie przepisy artykułów: 2 ust. 1—3, 4, 5 pkt 2 i 3, 10—14, 16, 17 ust. 1, 18—29, 30 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2, 31—43, 45—57, 63, 66 ust. 1, 75—83, 90, 95—103, 108, 109, 121 ust. 1—3, 125—127, 129 ust. 2—3, 131, 132, 134—140, 141 ust. 1, 142, 143, 145, 146 ust. 1—5, 147—150, 152, 153 ust. 1, 154, 156—162 ust. 1, 163—165 ust. 1 i 3—6 oraz 166 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

Art. 3. Przepisu art. 20 ust. 2 dekretu, wymienionego w art. 2, nie stosuje się do zastępcy przedsiębiorcy i kierownika technicznego.

Art. 4. Uprawnienia władzy podatkowej, przewidziane w artykułach 34, 35, 37, 40, 42, 47 i 48 dekretu, wymienionego w art. 2, w sprawach, objętych dekretem niniejszym, służą władzom akcyzowym i ich organom wykonawczym.

Art. 5. Przepisy art. 125—127 dekretu, wymienionego w art. 2, znajdują odpowiednio zastosowanie w postępowaniu akcyzowym, o ile przepisy prawa akcyzowego i rozporządzeń wydanych na jego podstawie oraz na podstawie niniejszego dekretu przewidują ustalenie należności akcyzowej w drodze decyzji wymiarowej.

Część II.

Rozdział 1.

Przedsiębiorca, zastępca, kierownik techniczny, pracownik.

Art. 6. 1. Przedsiębiorcą zakładu wyrobu, przerobu, zużycia, magazynowania, rozlewu lub sprzedaży produktu akcyzowego jest osoba fizyczna lub prawna, która ten produkt bądź sama, bądź przez inną osobę na swój rachunek wyrabia, przerabia, zużywa do celów przemysłowych, magazynuje, rozlewa lub sprzedaje.

2. Za przedsiębiorcę uważa się również osobę, prowadzącą rozlew lub sprzedaż artykułu, wyrobionego przy użyciu produktu akcyzowego, o ile powyższe czynności podlegają nadzorowi akcyzowemu w myśl przepisów prawa akcyzowego.

Art. 7. 1. Zastępcą przedsiębiorcy jest ten, kto działa w imieniu przedsiębiorcy i na jego rachunek.

2. Ustanowienie zastępcy przedsiębiorcy jest konieczne wówczas, gdy przedsiębiorstwo należy do osoby prawnej lub takiej osoby fizycznej, która z jakichkolwiek powodów nie może wypełniać osobiście lub nie wypełnia ciążących na niej obowiązków.

3. Zastępcę zatwierdza urząd akcyzowy na warunkach, które określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 8. 1. Każdy zakład wyrobu, przerobu lub zużycia produktów akcyzowych powinien być prowadzony przez kierownika technicznego. Może nim być sam przedsiębiorca lub jego zastępca.

2. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia, w jakich zakładach i na jakich warunkach kierownik techniczny powinien być zatwierdzony przez urząd akcyzowy.

3. Kierownik techniczny powinien w granicach swoich obowiązków przestrzegać przepisów dekretu niniejszego oraz wydanych na jego podstawie rozporządzeń.

Art. 9. Za pracownika przedsiębiorstwa akcyzowego lub zakładu sprzedaży uważa się osobę, zatrudnioną w tym przedsiębiorstwie lub zakładzie.

Art. 10. Przedsiębiorca, zastępca, kierownik techniczny i pracownicy są obowiązani w zakresie przepisów dekretu niniejszego i wydanych na jego podstawie rozporządzeń udzielać organom władz akcyzowych wszelkich wyjaśnień i pomocy.

Art. 11. Wszystkie zgłoszenia, podania i inne dokumenty, przeznaczone dla władz akcyzowych oraz ich organów, mogą być podpisywane wyłącznie przez przedsiębiorcę lub jego zastępcę.

Art. 12. 1. Władza akcyzowa może zażądać usunięcia z przedsiębiorstwa zastępcy, kierownika technicznego lub pracownika, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne z powodu uszczuplenia dochodów Skarbu Państwa.

2. Jeżeli na żądanie władzy akcyzowej usunięcie osób, wymienionych w ust. 1, nie nastąpi w terminie, wyznaczonym przez tę władzę, wówczas władza ta może zarządzić wstrzymanie ruchu przedsiębiorstwa.

Art. 13. Władza akcyzowa jest uprawniona również do wstrzymania ruchu, jeżeli przedsiębiorca, na którym ciąży obowiązek ustanowienia i zgłoszenia zastępcy i kierownika technicznego, nie uczyni tego w ciągu dni czternastu, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania.

Art. 14. 1. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko osobom kierującym przedsiębiorstwem z powodu uszczuplenia dochodów Skarbu Państwa, władza akcyzowa może orzec wstrzymanie przydziału produktów akcyzowych do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego.

2. Władza akcyzowa może po uprawomocnieniu się skazującego wyroku (orzeczenia karnego) cofnąć przedsiębiorstwu przydział produktów akcyzowych lub odmówić dalszych przydziałów.

Rozdział 2.

Zgłoszenie przedsiębiorstwa.

Art. 15. 1. Kto ubiega się o zezwolenie na wyrób, przerób lub zużywanie do celów przemysłowych produktów akcyzowych oraz na prowadzenie wolnych składów tych produktów, powinien wnieść podanie do urzędu akcyzowego.

2. Podanie powinno określać:

1) siedzibę i rodzaj przedsiębiorstwa;
2) przewidywaną zdolność produkcyjną bądź przewidywane zużycie produktów akcyzowych albo przewidywaną pojemność magazynów lub obrót produktu akcyzowego;
3) czy na pomieszczenie przedsiębiorstwa mają być wzniesione nowe budowle, czy też zamierzone jest użycie na ten cel istniejących budynków i których;
4) w jakim terminie od daty wydania zezwolenia przedsiębiorstwo ma być uruchomione;
5) jakie kwalifikacje fachowe posiada petent oraz czy zamierza przedsiębiorstwo prowadzić sam, czy też wspólnie z innymi osobami.

3. Jeżeli podanie wnosi osoba lub firma, wpisana do rejestru handlowego, powinna dołączyć wyciąg z tego rejestru, poświadczony nie dawniej niż 7 dni przed datą złożenia podania.

Art. 16. 1. Przedsiębiorca, zamierzający przystąpić na podstawie otrzymanego zezwolenia lub potwierdzonego zgłoszenia do wyrobu, przerobu, zużycia lub magazynowania produktów akcyzowych w nowozbudowanym lub czynnym poprzednio przedsiębiorstwie obowiązany jest na 30 dni przed uruchomieniem przedsiębiorstwa złożyć urzędowi akcyzowemu szczegółowy opis wszystkich budynków i pomieszczeń, wchodzących w skład przedsiębiorstwa, oraz opis technicznego urządzenia.

2. Opis ten powinien być sporządzony w dwu egzemplarzach i zawierać dane co do przeznaczenia każdego z oddziałów oraz wyszczególnienie znajdujących się w przedsiębiorstwie maszyn, aparatów i przyrządów.

3. Do opisu należy dołączyć:

1) plan sytuacyjny wytwórni z uwidocznieniem należących do niej budynków i pomieszczeń;
2) plan budynków, w których odbywać się będzie wyrób, przerób lub zużycie, z oznaczeniem oddzielnie dla każdego piętra rozkładu wszystkich oddziałów wytwórni i znajdujących się w nich aparatów, maszyn, naczyń oraz przyrządów;
3) wykaz wszystkich naczyń, przeznaczonych do wyrobu oraz do przechowywania produktów akcyzowych z podaniem ich kształtów oraz wymiarów geometrycznych i pojemności w litrach;
4) opis postępowania technicznego z uwzględnieniem norm zużycia surowców i produktów akcyzowych oraz ewentualnego powrotnego uzyskiwania produktu akcyzowego;
5) nazwisko i imię oraz miejsce zamieszkania ewentualnego zastępcy przedsiębiorcy oraz kierownika technicznego, jeżeli ustanowienie kierownika technicznego wymaga zatwierdzenia urzędu akcyzowego;
6) zaświadczenie władzy przemysłowej, że przedsiębiorstwo odpowiada przepisom o zdrowotności i bezpieczeństwie pracy;
7) wypis z rejestru handlowego, o ile firma jest zarejestrowana.

Art. 17. 1. Zmiany w urządzeniu i opisie postępowania technicznego sprawdzonego przedsiębiorstwa mogą być dokonywane tylko w trybie, określonym w art. 18—20.

2. W wyjątkowym przypadku można dokonać bez uprzedniego zawiadomienia urzędu akcyzowego zmian w urządzeniu w czasie ruchu przedsiębiorstwa; jednakże w takim przypadku zmiana powinna być bezzwłocznie zgłoszona urzędowi akcyzowemu.

3. Jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 2, miałaby dotyczyć urządzeń lub pomieszczeń, urzędowo zabezpieczonych, można ją przeprowadzić tylko w obecności dwóch świadków, spisując odpowiedni protokół, który należy bezzwłocznie przesłać za pośrednictwem kontroli akcyzowej urzędowi akcyzowemu wraz ze zgłoszeniem przeprowadzonej zmiany.

4. O wszelkich zmianach, podlegających ujawnieniu w rejestrze handlowym, oraz o zmianie osoby przedsiębiorcy, jego zastępcy lub kierownika technicznego należy najpóźniej w ciągu trzech dni zawiadomić urząd akcyzowy.

5. W razie zmiany osoby przedsiębiorcy nowy przedsiębiorca, po uzyskaniu zezwolenia, o ile zezwolenie takie jest wymagane, jest obowiązany złożyć pisemne oświadczenie, że dane, zawarte w aktach sprawdzenia przedsiębiorstwa, nie uległy zmianie albo zgłosić wniosek o ponowne sprawdzenie.

Rozdział 3.

Sprawdzenie przedsiębiorstwa.

Art. 18. 1. Przedsiębiorstwo akcyzowe podlega urzędowemu sprawdzeniu.

2. Minister Skarbu może zezwolić na wyjątki od przepisu ust. 1.

Art. 19. Przed terminem, wyznaczonym na sprawdzenie, przedsiębiorca obowiązany jest poczynić wszelkie niezbędne przygotowania, aby czynności sprawdzenia nie napotkały na trudności.

Art. 20. 1. Sprawdzenie przeprowadza w obecności przedsiębiorcy komisja, złożona z urzędników wyznaczonych przez władzę akcyzową.

2. Do czynności sprawdzenia w szczególności należą:

1) oględziny i porównanie z planami i opisem pomieszczeń, urządzeń i naczyń fabrycznych oraz zbadanie, czy pomieszczenia i urządzenia te odpowiadają przepisom akcyzowym;
2) pomiar naczyń;
3) zbadanie i zabezpieczenie pomieszczeń, aparatów i urządzeń w celu skutecznej kontroli produkcji;
4) sporządzenie protokółu sprawdzenia.

3. Sporządzony przez komisję w dwóch egzemplarzach protokół sprawdzenia, po podpisaniu go przez przedsiębiorcę, podlega zatwierdzeniu przez izbę skarbową i dopiero z tą chwilą przedsiębiorstwo może być uruchomione. Zatwierdzenie może mieć również charakter warunkowy; w tym przypadku izba skarbowa nakłada na przedsiębiorcę obowiązek zmiany lub uzupełnienia urządzeń przed lub po uruchomieniu przedsiębiorstwa.

4. Jeden egzemplarz zatwierdzonego protokółu sprawdzenia wraz z opisem i planami przechowuje się w przedsiębiorstwie, a drugi w urzędzie akcyzowym.

Art. 21. Szczegółowe warunki i sposób sprawdzenia oraz zabezpieczenia przedsiębiorstwa przed niezgłoszonym ruchem (art. 22) określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Rozdział 4.

Warunki i kontrola produkcji.

a) Zgłoszenie planu produkcji.

Art. 22. Najpóźniej na trzy dni przed rozpoczęciem wyrobu produktów akcyzowych przedsiębiorca obowiązany jest zgłosić kontroli akcyzowej:

1) datę przystąpienia do wyrobu produktów akcyzowych;
2) projektowaną wysokość dziennej produkcji;
3) numery i pojemność naczyń, użytych do produkcji oraz czas ich napełniania;
4) ilość i rodzaj surowców, przeznaczonych do produkcji;
5) terminy i godziny, w ciągu których odbywać się będzie przyjmowanie gotowego wyrobu lub półfabrykatu.

Art. 23. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia rozciągnąć moc obowiązującą przepisu art. 22 na niektóre przedsiębiorstwa przerobu lub zużycia.

Art. 24. Przedsiębiorca jest obowiązany bezzwłocznie zawiadomić urząd akcyzowy za pośrednictwem kontroli akcyzowej:

1) o każdym przypadku stwierdzenia różnicy, przekraczającej ustaloną przez Ministra Skarbu granicę odchyleń pomiędzy wskazaniami przyrządu kontrolno-mierniczego (art. 38 prawa akcyzowego), a wynikami otrzymanymi przy użyciu innych przyrządów i urządzeń mierniczych;
2) o przerwach w ruchu przedsiębiorstwa, trwających dłużej niż trzy doby oraz o wznowieniu ruchu po zakończeniu przerwy;
3) o zmianach w zgłoszonym planie produkcji;
4) o całkowitym zakończeniu produkcji;
5) o zakończeniu ważenia gotowych produktów bądź półfabrykatów, po całkowitym zakończeniu produkcji.

Art. 25. O zgłoszeniu planu produkcji oraz o zaistnieniu okoliczności, przewidzianych w art. 24, przedsiębiorca powinien zamieścić bezzwłocznie odpowiedni wpis w księgach akcyzowych.

Art. 26. Odpisy zgłoszeń i zawiadomień, składanych władzom akcyzowym, powinny być przechowywane w przedsiębiorstwie i okazywane na każde żądanie organom władz akcyzowych.

Art. 27. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia terminy i sposób składania zgłoszeń dla poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw.

Art. 28. Przepisy rozdziału niniejszego mają odpowiednie zastosowanie do wolnych składów typu „B".

b) Warunki i kontrola ruchu.

Art. 29. 1. Produkcja powinna się odbywać według zatwierdzonego zgłoszenia i opisu postępowania technicznego.

2. Wyrób, przerób lub zużycie powinny być przerwane w przypadku nieprawidłowego działania lub uszkodzenia aparatów i innych technicznych lub kontrolnych urządzeń, które podlegają urzędowemu zabezpieczeniu i to niezależnie od tego, czy naprawa ich wymaga usunięcia zabezpieczeń urzędowych.

3. Urząd akcyzowy może ograniczyć ruch w przedsiębiorstwie do godzin dziennych, o ile wymagania procesów technologicznych fabrykacji nie stoją temu na przeszkodzie.

Art. 30. 1. Przedsiębiorca jest obowiązany otrzymane gotowe produkty dokładnie obliczyć przy zastosowaniu przeznaczonych do tego przyrządów i naczyń i zapisać do księgi produkcji z dokładnością, przepisaną rozporządzeniem Ministra Skarbu.

2. Jeżeli chodzi o powrotny produkt akcyzowy, przedsiębiorca jest obowiązany wykonać czynności, wymienione w ust. 1, po zakończeniu procesów, w których wyniku taki produkt otrzymano.

3. Powrotnie otrzymany produkt akcyzowy bądź odpadki fabrykacyjne, zawierające produkt akcyzowy, mogą być używane jedynie do tego samego celu, do jakiego produkt akcyzowy pierwotnie był wydany. Minister Skarbu ma prawo wprowadzić obowiązek niszczenia takich odpadków w obecności kontroli akcyzowej lub określić sposób dalszego ich zużycia.

Art. 31. Przedsiębiorca obowiązany jest umożliwić organom władz akcyzowych:

1) roztoczenie nadzoru nad całkowitym przebiegiem produkcji;
2) dostęp o każdej porze dnia i nocy do wszelkich budynków i pomieszczeń, wchodzących w skład przedsiębiorstwa;
3) dokonywanie wszelkich analiz surowców, półfabrykatów i gotowych wyrobów oraz korzystanie w tym celu bezpłatnie z urządzeń i pomocy laboratorium przedsiębiorstwa;
4) nadzór nad ruchem osobowym i towarowym w przedsiębiorstwie i przeprowadzanie w tym celu rewizji.

Art. 32. 1. Władze i organa akcyzowe mają prawo brać bezpłatnie dla celów kontrolnych próbki surowców, półfabrykatów i gotowych produktów akcyzowych w przedsiębiorstwach akcyzowych, na warunkach określonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia.

2. Wyniki analizy, przeprowadzonej przez zakłady, upoważnione przez Ministra Skarbu, miarodajne są dla wymiaru akcyzy.

Art. 33. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu jest uprawniony do poddania niektórych zakładów wyrobu, przerobu lub zużycia produktów akcyzowych kontroli techniczno-naukowej oraz do określenia sposobów i warunków tej kontroli.

c) Księgi akcyzowe.

Art. 34. 1. Przedsiębiorca zakładu wyrobu, przerobu oraz wolnego składu produktów akcyzowych, jak również każdy, kto za zezwoleniem władzy akcyzowej nabywa produkty akcyzowe do zużycia (art. 45), obowiązany jest prowadzić księgi akcyzowe według wzorów oraz w sposób i na warunkach określonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia.

2. Minister Skarbu ma prawo rozciągnąć obowiązek prowadzenia ksiąg akcyzowych również na niektóre zakłady sprzedaży produktów akcyzowych.

Art. 35. Księgi akcyzowe mają być przed ich użyciem ponumerowane, przesznurowane i poświadczone przez urząd akcyzowy.

Art. 36. Na żądanie władzy akcyzowej osoby wymienione w art. 34 obowiązane są:

1) okazywać księgi akcyzowe i inne księgi obrachunkowe oraz wszelkie dokumenty i zapiski;
2) dostarczać te księgi wraz z dowodami za pokwitowaniem.

Art. 37. 1. Prowadzone w przedsiębiorstwie księgi akcyzowe należy po upływie roku obrachunkowego zamknąć i przechowywać wraz z dowodami w ciągu 6 lat.

2. W razie likwidacji przedsiębiorstwa księgi wraz z dowodami mają być przesłane urzędowi akcyzowemu najpóźniej do dni 14 po zlikwidowaniu wszelkich zapasów, znajdujących się w przedsiębiorstwie.

Art. 38. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia okresy obrachunkowe dla poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw oraz sposób sprawdzania zgodności znajdujących się w przedsiębiorstwach zapasów produktów akcyzowych ze stanem, wynikającym z ksiąg akcyzowych.

d) Stały nadzór.

Art. 39. Stały nadzór akcyzowy polega na ciągłym dozorowaniu całości lub poszczególnych faz procesu wytwórczego lub przetwórczego, magazynowania i wydawania gotowego produktu do obrotu.

Art. 40. 1. Minister Skarbu określa w drodze rozporządzenia, które rodzaje przedsiębiorstw podlegają stałemu nadzorowi.

2. Władza akcyzowa ma prawo poddać inne przedsiębiorstwa stałemu nadzorowi w przypadku:

1) wszczęcia postępowania karnego przeciwko przedsiębiorcy o uszczuplenie dochodów Skarbu Państwa;

2) jeżeli urządzenie przedsiębiorstwa nie pozwala czasowo na zastosowanie innego sposobu kontroli. W takich przypadkach przedsiębiorca ponosi koszty stałego nadzoru; sposób obliczania tych kosztów określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 41. O ile ze względu na urządzenie przedsiebiorstwa lub warunki produkcji powstanie konieczność powołania celem sprawowania stałego nadzoru więcej niż dwóch specjalnie w tym celu delegowanych urzędników, przedsiębiorca obowiązany bedzie do pokrywania wynikłych z tego powodu kosztów. Wysokość kosztów oblicza władza akcyzowa według zasad, ustalonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia.

e) Zabezpieczenia urzędowe.

Art. 42. 1. Przedsiębiorca obowiązany jest utrzymywać w stanie nienaruszonym urzędowe oznaczenia na pomieszczeniach, aparatach i naczyniach, jak również utrzymywać w całości nałożone urzedowe zamknięcia (plomby, pieczęcie itp.). Odpowiedzialności z tego tytułu przedsiębiorca nie ponosi, o ile udowodni, że naruszenie urzedowych oznaczeń lub zamknięć nastapiło wskutek przypadku bez jego winy lub z winy osoby, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

2. W razie zniszczenia lub naruszenia oznaczeń i zamknięć przedsiębiorca ma obowiązek zawiadomić kontrolę akcyzową w ciagu 24 godzin od chwili otrzymania wiadomości o zajściu wypadku w celu zarzadzenia odnowienia zniszczonych lub uszkodzonych oznaczeń i zamknięć.

Rozdział 5.

Warunki i kontrola obrotu produktami akcyzowymi.

a) Wprowadzanie produktów akcyzowych do obrotu.

Art. 43. O ile wywóz produktów akcyzowych z przedsiębiorstwa ma się odbywać pod nadzorem urzędników akcyzowych, przedsiebiorca powinien na czas zawiadomić o zamiarze wywozu kontrole akcyzowa, a jeżeli przedsiębiorstwo pozostaje pod stałym nadzorem — urzednika stałego nadzoru.

Art. 44. Urząd akcyzowy może określić godziny, w których dozwolony jest wywóz bądź przywóz do wytwórni produktów akcyzowych.

Art. 45. 1. Jeżeli do nabycia produktu akcyzowego, przeznaczonego do przerobu lub zużycia, wymagane jest zezwolenie władzy akcyzowej, każdy kto zamierza zakupić te produkty powinien złożyć podanie w urzędzie akcyzowym z uzasadnieniem ilości żądanego produktu.

2. Podanie powinno określać:

1) produkt, jaki zamierza wyrobić i sposób technicznego postępowania przy jego wyrobie;
2) przybliżoną ilość surowca, niezbędną do wyprodukowania jednostki wyrobu;
3) środek skażenia;
4) miejsce, w którym zamierza skażać produkt akcyzowy;
5) miejsce przechowywania środka skażającego, produktu akcyzowego skażonego oraz produktu pobranego, lecz jeszcze nieskażonego;
6) jaki jest przybliżony procentowy stosunek otrzymanego z powrotem produktu akcyzowego (produktu powrotnego) do całej ilości produktu akcyzowego wziętego do przerobu.

Art. 46. Produkty akcyzowe, zwolnione od akcyzy lub obciażone niższą stawką akcyzową, można wydawać jedynie na podstawie i zgodnie z uprawnieniem do ich nabywania.

Art. 47. Minister Skarbu:

1) określa w drodze rozporządzenia szczegółowe warunki odprawy, przewozu i urzedowego przyjęcia produktów akcyzowych pod węzłem akcyzy;
2) może określać minimalne ilości produktów akcyzowych, jakie mogą być jednorazowo wydawane z wytwórni lub wolnego składu;
3) może określić w drodze rozporządzenia rodzaj i warunki, jakim powinny odpowiadać naczynia transportowe i opakowania produktów akcyzowych oraz ich oznaczenia.

b) Skażanie produktów akcyzowych.

Art. 48. 1. Skażanie produktów akcyzowych odbywa się w miejscu nabycia tych produktów z wyjątkami, które określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

2. Przy skażaniu w miejscu nabycia obowiązek skażenia ciąży na sprzedawcy, w innych przypadkach na odbiorcy.

3. Odbiorca dostarcza swoim kosztem i staraniem środek skażający do miejsca skażania poza wyjątkami, które może wprowadzić Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 49. 1. Produkty akcyzowe mają być skażane pod nadzorem kontroli akcyzowej.

2. O zamierzonym skażeniu przedsiębiorca ma zawczasu zawiadomić kontrolę akcyzową.

3. O dokonaniu skażenia urzędnicy akcyzowi sporządzają protokół, który podpisuje również przedsiębiorca.

c) Kontrola przewozu produktów akcyzowych.

Art. 50. 1. Na każdą przesyłkę produktów akcyzowych, wprowadzanych do wolnego obrotu, przedsiębiorca powinien sporządzić świadectwo przewozowe według wzoru, ustalonego przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia; świadectwo przewozowe towarzyszy przesyłce przez cały czas przewozu.

2. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia rozciągnąć przepisy ust. 1 na artykuły wyrobione przy użyciu produktu akcyzowego albo na uboczne produkty lub odpadki, otrzymane przy wyrobie produktu akcyzowego.

Art. 51. Świadectwa przewozowe podpisuje przedsiębiorca, a co do przesyłek, wysyłanych w obecności urzędnika akcyzowego, także urzędnik akcyzowy.

Art. 52. 1. Przesyłki produktów akcyzowych pod węzłem akcyzy, wysyłane bez udziału kontroli akcyzowej, mają być zabezpieczane znakiem przedsiębiorcy (plomba, pieczęć itp.).

2. Zabezpieczenia mają być tak nałożone, aby chroniły przed dostępem do wnętrza naczynia lub opakowania i uniemożliwiały usunięcie produktu bez uszkodzenia zabezpieczenia.

3. Rodzaj i ilość zabezpieczeń należy wpisywać w świadectwie przewozowym.

Art. 53. 1. Przewoźnik jest obowiązany na żądanie organów władz akcyzowych umożliwić sprawdzenie przewożonych produktów akcyzowych oraz udzielić żądanych wyjaśnień.

2. W przypadku zajęcia przewożonych produktów akcyzowych przez organa władzy akcyzowej przewoźnik jest obowiązany na żądanie organu, który dokonał zajęcia, przewieźć bezpłatnie te produkty do najbliższego urzędu gminnego lub innego bliżej położonego miejsca, wyznaczonego przez organ kontrolujący.

Art. 54. O ile w czasie przewozu produktu akcyzowego pod węzłem akcyzy zajdzie potrzeba jego przepakowania na skutek uszkodzenia opakowań lub naczyń, przewoźnik jest obowiązany donieść o tym natychmiast najbliższej kontroli akcyzowej celem urzędowego sprawdzenia przesyłki, nałożenia zabezpieczeń urzędowych i sporządzenia protokółu z tej czynności.

Art. 55. Warunki kontroli przewozu produktów akcyzowych określa szczegółowo Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 56. Przepisy art. 42 mają odpowiednie zastosowanie przy przewozie produktów akcyzowych.

d) Kontrola sprzedaży produktów akcyzowych.

Art. 57. Przedsiębiorcy hurtowej i detalicznej sprzedaży produktów akcyzowych obowiązani są przechowywać rachunki i faktury oraz wszelkie inne dokumenty stwierdzające pochodzenie tych produktów i okazywać je na żądanie organów władzy akcyzowej.

Art. 58. Minister Skarbu może określać w drodze rozporządzenia wysokość zapasów produktów akcyzowych, jakie obowiązane są posiadać zakłady handlowe (hurtowe i detaliczne).

Art. 59. Szczegółowe przepisy o kontroli sprzedaży produktów akcyzowych wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Część III.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 60. 1. W sprawach, znajdujących się w chwili wejścia w życie dekretu niniejszego w toku postępowania skarbowego, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do spraw wznawianych po wejściu w życie niniejszego dekretu stosuje się przepisy tego dekretu.

Art. 61. Od obowiązku składania zgłoszeń, zawiadomień i oświadczeń w myśl dekretu niniejszego wolne są osoby, które złożyły odpowiednie dane zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami.

Art. 62. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 63. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 marca 1947 r. Nr 29, poz. 123).

91.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1947 r.

o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 1 i 3 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 184) zarządzam, co następuje:

I. Pojęcie sprzedaży.

§ 1. Sprzedaż wyrobów tytoniowych dzieli się na hurtową, podhurtową i detaliczną.

§ 2. Sprzedaż hurtowa i podhurtowa jest to zbyt wyrobów tytoniowych sprzedawcom.

§ 3. Sprzedaż detaliczna jest to zbyt wyrobów tytoniowych spożywcom.

§ 4. Sprzedaż detaliczna dzieli się na:

a) sprzedaż sklepową specjalną,
b) sprzedaż sklepową mieszaną,
c) sprzedaż uliczną,
d) sprzedaż domową,
e) sprzedaż dworcową,
f) sprzedaż ruchomą,
g) sprzedaż szafkową.

§ 5. Przez sprzedaż sklepową specjalną rozumieć należy sprzedaż wyrobów tytoniowych w takim sklepie, w którym obok wyrobów tytoniowych mogą być sprzedawane przybory do palenia, galanteria palarska, zapałki, znaczki pocztowe, blankiety wekslowe i znaczki stemplowe, papier listowy, koperty i czasopisma—inne zaś artykuły tylko za zgodą Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 6. Przez sprzedaż sklepową mieszaną rozumieć należy sprzedaż wyrobów tytoniowych w takim sklepie, którego główny przedmiot handlu stanowią inne artykuły, a nie wyroby tytoniowe.

§ 7. Przez uliczną sprzedaż rozumieć należy sprzedaż wyrobów tytoniowych w kioskach i skrzynkach ulicznych w oznaczonych przez Polski Monopol Tytoniowy miejscach.

§ 8. Przez domową sprzedaż rozumieć należy sprzedaż wyrobów tytoniowych w zakładach gastronomicznych i hotelarskich oraz w bufetach.

§ 9. Przez dworcową sprzedaż rozumieć należy sprzedaż wyrobów tytoniowych w przeznaczonych dla publiczności w ruchu osobowym pomieszczeniach i na peronach dworców kolejowych, lotniczych, autobusowych oraz żeglugi morskiej i śródlądowej.

§ 10. Przez ruchomą sprzedaż rozumieć należy sprzedaż wyrobów tytoniowych z obnośnych skrzynek lub wózków w pociągach, na wystawach, targach, imprezach sportowych itp.

§ 11. Przez szafkową sprzedaż rozumieć należy sprzedaż wyrobów tytoniowych z szafek (gablotek) w izbach osiedli wiejskich.

§ 12. Polski Monopol Tytoniowy może wyłączyć od sprzedaży niektóre gatunki wyrobów tytoniowych na określonych przez Ministra Skarbu obszarach kraju.

II. Określenie sprzedawcy.

§ 13. Sprzedaż wyrobów tytoniowych oprócz Polskiego Monopolu Tytoniowego mogą prowadzić osoby prawne i fizyczne, z którymi Polski Monopol Tytoniowy zawrze odpowiednie umowy.

§ 14. Punkty sprzedaży oraz ich ilość ustala Polski Monopol Tytoniowy.

§ 15. Polski Monopol Tytoniowy przydziela każdą hurtownię do określonego zakładu sprzedaży, każdą zaś podhurtownię do określonej hurtowni; detaliczni sprzedawcy zaopatrują się w hurtowniach lub podhurtowniach, do których przez Polski Monopol Tytoniowy zostali przydzieleni.

§ 16. Sprzedaż hurtową mogą prowadzić związki spółdzielni i centrale spółdzielni, podhurtową zaś — poszczególne spółdzielnie. Inne osoby prawne lub fizyczne mogą prowadzić sprzedaż hurtową lub podhurtową jedynie za zgodą Ministra Skarbu w każdym poszczególnym przypadku.

§ 17. Sprzedaż detaliczną mogą prowadzić spółdzielnie, inwalidzi wojenni, powstańcy śląscy, uczestnicy walki zbrojnej o niepodległość i demokrację, b. więźniowie polityczni, wdowy i sieroty po wyżej wymienionych, kluby, stowarzyszenia, organizacje społeczne i zawodowe z wyjątkiem politycznych.

§ 18. Kandydatów z grona inwalidów wojennych, powstańców śląskich, uczestników walki zbrojnej o niepodległość i demokrację, b. więźniów politycznych, wdów i sierot po wymienionych wyżej osobach wskazują Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu właściwe związki. W razie niewskazania kandydatów przez właściwe związki w terminie przez Polski Monopol Tytoniowy wyznaczonym Polski Monopol Tytoniowy zawrze umowy z kandydatami z grona tych osób przez siebie wybranymi.

§ 19. Polski Monopol Tytoniowy może odmówić zawarcia umowy ze wskazanym przez właściwy związek kandydatem.

§ 20. Nie mogą zawrzeć umowy o sprzedaż wyrobów tytoniowych:

a) pracownicy państwowi, samorządowi i instytucji publiczno-prawnych bez względu na charakter stosunku służbowego z wyjątkiem pracowników pełniących funkcje bezpłatnie,
b) osoby, przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe, karno-skarbowe lub upadłościowe,
c) osoby skazane prawomocnym wyrokiem sądu karnego na karę dodatkową utraty praw publicznych,
d) osoby prawomocnie skazane za występki skarbowe, oszustwo lub inne przestępstwa z chęci zysku bądź za przestępstwa przeciwko Państwu,
e) osoby całkowicie lub częściowo ubezwłasnowolnione,
f) osoby nieposiadające obywatelstwa polskiego,
g) osoby stale zamieszkałe poza granicami Państwa,
h) osoby, którym inne przepisy nie zezwalają na korzystanie z uprawnień na sprzedaż wyrobów tytoniowych.

III. Wysokość rabatów.

§ 21. Sprzedawcy nabywają wyroby tytoniowe po cenach ustalonych przez Ministra Skarbu z następującym rabatem:

a) hurtownie znajdujące się w miejscowości, w której ma siedzibę zakład sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego — z rabatem 8%,
b) hurtownie znajdujące się poza miejscowością, w której ma siedzibę zakład sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego — z rabatem 10%,
c) podhurtownie — z rabatem 7%,
d) detaliczni sprzedawcy w sklepach specjalnych i uliczni — z rabatem 6%,
e) detaliczni sprzedawcy w sklepach mieszanych, dworcowi, ruchomi i szafkowi — z rabatem 5%,
f) detaliczni sprzedawcy domowi — z rabatem 4%.

§ 22. Rabatem hurtowni objęty jest rabat dla podhurtowni i dla detalistów, rabatem podhurtowni — rabat dla detalistów. Zakłady sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego, hurtownie i podhurtownie obowiązane są udzielać rabatów określonych w § 21.

§ 23. Poszczególne umowy zawierane przez Polski Monopol Tytoniowy mogą przewidywać rabaty w wysokości niższej, aniżeli określone w § 21.

IV. Warunki umów i obowiązki sprzedawców.

§ 24. Umowy o sprzedaż wyrobów tytoniowych zawiera Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego lub upoważnione przez nią zakłady sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 25. W umowach o sprzedaż wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy między innymi ustala:

a) rodzaj i miejsce wykonywanej sprzedaży oraz sposób zaopatrywania się sprzedawcy w wyroby tytoniowe,
b) rodzaj wyrobów tytoniowych, jakie sprzedawca będzie mógł sprzedawać, oraz rodzaj innych towarów, jakie obok wyrobów tytoniowych będą mogły być sprzedawane,
c) obowiązek utrzymywania określonych przez Polski Monopol Tytoniowy minimalnych zapasów oraz asortymentu wyrobów tytoniowych.

§ 26. Uprawnienia, wynikające z umów o sprzedaż wyrobów tytoniowych, mogą być nabyte przez osoby trzecie tylko za pisemną zgodą Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 27. Sprzedawcom wolno sprzedawać tylko wyroby tytoniowe dopuszczone do sprzedaży przez Polski Monopol Tytoniowy.

§ 28. Wyroby tytoniowe wolno sprzedawać tylko w oryginalnych bezpośrednich opakowaniach, zaopatrzonych etykietą lub banderolą monopolową.

§ 29. Cygara i papierosy oraz skrętki i tytoń do żucia mogą być sprzedawane na sztuki, a presówka i tabaka na wagę.

§ 30. Bez zgody Polskiego Monopolu Tytoniowego sprzedawcom wyrobów tytoniowych nie wolno umieszczać żadnych oznaczeń i napisów na opakowaniach z wyrobami tytoniowymi.

§ 31. Sprzedawcy wyrobów tytoniowych obowiązani są poza tym:

a) sprzedawać wyroby tytoniowe w dniach i godzinach określonych dla handlu przez władze administracji ogólnej,
b) zaopatrywać należycie odbiorców w wyroby tytoniowe,
c) prowadzić sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek i ryzyko,
d) w razie wprowadzenia reglamentacji sprzedaży wyrobów tytoniowych stosować się do obowiązujących w tym względzie przepisów,
e) utrzymywać stale na składzie zapas wyrobów tytoniowych w ilości i doborze, ustalonych przez Polski Monopol Tytoniowy,
f) wyłączać ze sprzedaży wyroby tytoniowe uszkodzone, zepsute lub nieświeże,
g) okazywać na żądanie nabywców obowiązujący cennik wyrobów tytoniowych,
h) umieszczać z zewnątrz lokalu wywieszkę sporządzoną według ustalonego przez Polski Monopol Tytoniowy wzoru,

i) posiadać książkę rewizyjną, służącą do zapisywania uwag organów nadzorczych z przeprowadzonej kontroli,
j) prowadzić księgi przychodu i rozchodu wymagane przez Polski Monopol Tytoniowy,
k) udzielać organom nadzorczym wszelkich wyjaśnień związanych z wykonywaniem sprzedaży wyrobów tytoniowych i ułatwiać im sprawdzenie ksiąg i posiadanych zapasów,
l) zabezpieczać wyroby tytoniowe od wpływów ujemnie działających na ich jakość, np. przez działanie silnej woni lub wilgoci.

§ 32. Sprzedawca nie może bez pisemnej zgody Polskiego Monopolu Tytoniowego zmieniać miejsca sprzedaży i przerywać sprzedaży w dni powszednie w godzinach dozwolonych dla handlu.

§ 33. Wyłączone ze sprzedaży wyroby tytoniowe uszkodzone, zepsute lub nieświeże zwraca się Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu za pośrednictwem tego sprzedawcy, u którego były zakupione.

§ 34. Za zwrócone uszkodzone, zepsute lub nieświeże wyroby tytoniowe otrzymuje sprzedawca należność równą cenie zakupu zmniejszonej o 60% udzielonego rabatu i o kwotę opłaty monopolowej, ustalonej przez Ministra Skarbu. Należność tę sprzedawca otrzymuje tylko w formie zarachowania jej na poczet nowych zakupów wyrobów tytoniowych.

V. Składy konsygnacyjne.

§ 35. Za zgodą Polskiego Monopolu Tytoniowego i za zabezpieczeniem hurtownie mogą odbierać wyroby tytoniowe kredytowo do składów konsygnacyjnych.

§ 36. Składy konsygnacyjne winny być należycie zabezpieczone, wyroby tytoniowe w tych składach ubezpieczone od ognia i kradzieży, przy czym polisy ubezpieczeniowe winny być cedowane na rzecz Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 37. Za wyroby tytoniowe, pobierane ze składu konsygnacyjnego, odbiorca odpowiada od chwili odbioru tych wyrobów z punktu wskazanego przez Polski Monopol Tytoniowy, a zatem przez całą drogę do składu konsygnacyjnego i w samym składzie konsygnacyjnym z wyjątkiem dowiedzionego rabunku w drodze podczas transportu z zakładu sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego do hurtowni, o ile rabunkowi temu nawet przy dołożeniu należytej staranności nie dałoby się zapobiec.

§ 38. Należność za wyroby tytoniowe, wydane ze składu konsygnacyjnego, i za wszelkie ubytki, winna być uiszczona na rzecz Polskiego Monopolu Tytoniowego w dniu wydania wyrobów lub w dniu stwierdzenia ubytku, w razie zaś przeszkód w dniu następnym.

§ 39. Składy konsygnacyjne podlegają kontroli organów skarbowych i organów Polskiego Monopolu Tytoniowego; funkcjonariuszom skarbowym i pracownikom Polskiego Monopolu Tytoniowego przysługuje prawo sprawdzania ksiąg, dokumentów i zapasów tytoniowych oraz dokonywania w księgach wpisów o wynikach rewizji.

VI. Zmiany cen.

§ 40. W razie obniżenia cen wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy wyrówna wyrobami tytoniowymi sprzedawcom różnicę ceny zakupu od zapasu przez nich posiadanego w dniu wejścia w życie obniżki, a dającego się ustalić na podstawie prawidłowo prowadzonych ksiąg przychodu i rozchodu.

§ 41. W razie podwyższenia cen wyrobów tytoniowych sprzedawcy obowiązani będą analogicznie wyrównać gotówką Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu różnicę ceny od posiadanego zapasu.

VII. Rozwiązanie umowy.

§ 42. Wszelkie uchybienia sprzedawcy przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia, jak również przeciw warunkom umów i instrukcji Polskiego Monopolu Tytoniowego o sprzedaży wyrobów tytoniowych, stanowiącej integralną część umów, dają Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu prawo natychmiastowego rozwiązania umowy z winy sprzedawcy bez jakiegokolwiek odszkodowania ze strony Polskiego Monopolu Tytoniowego niezależnie od kar przewidzianych w prawie karnym skarbowym.

§ 43. W razie zmniejszenia wysokości rabatu drogą rozporządzenia Ministra Skarbu sprzedawcy służy prawo rozwiązania umowy, zawartej z Polskim Monopolem Tytoniowym, za jednomiesięcznym wypowiedzeniem nadanym na poczcie listem poleconym najpóźniej w ciągu dni 14 od daty ogłoszenia rozporządzenia Ministra Skarbu o zmianie rabatu.

§ 44. Umowy przewidywać mogą wypowiedzenie przez którąkolwiek ze stron także w innych przypadkach niż określone w § 43, w terminach i na warunkach ustalonych w tych umowach.

§ 45. W razie wygaśnięcia lub rozwiązania umowy o sprzedaż wyrobów tytoniowych Polski Monopol Tytoniowy udzieli sprzedawcy terminu do zlikwidowania zapasu wyrobów tytoniowych. Termin ten nie może przekraczać dla sprzedaży detalicznej 14 dni, dla sprzedaży podhurtowej 21 dni, dla sprzedaży hurtowej 30 dni. Po upływie terminu pozostały zapas wyrobów nadających się do sprzedaży przejmie Polski Monopol Tytoniowy po cenie zapłaconej Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu. Wyroby

nie nadające się do sprzedaży Polski Monopol Tytoniowy przejmie za zwrotem w gotówce należności, obliczonej zgodnie z przepisem § 34.

VIII. Nadzór.

§ 46. Nadzór nad sprzedażą wyrobów tytoniowych należy do władz skarbowych i organów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

IX. Przepisy końcowe.

§ 47. Rozporządzenie niniejsze stosuje się również do istniejących umów o sprzedaż wyrobów tytoniowych, zawartych przed jego wejściem w życie przez Polski Monopol Tytoniowy.

§ 48. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 marca 1947 r. Nr 28, poz. 110).

92.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży cukru, melasy, suszu buraczanego i wysłodków.

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1946 r. w sprawie wysokości stawek scalonego podatku obrotowego od sprzedaży cukru, melasy, suszu buraczanego i wysłodków zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku obrotowego od sprzedaży cukru, melasy, suszu buraczanego i wysłodków zarówno nabytych jak i wytworzonych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa objętę Centralnym Zarządem Przemysłu Cukrowniczego Ministerstwa Przemysłu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży artykułów, wymienionych w § 1, obowiązana jest Centrala Handlowa Przemysłu Cukrowniczego.

§ 3. 1. Scalony podatek obrotowy wynosi:

a) 7,5 zł od jednego kwintala wysłodków suszonych oddawanych plantatorom buraków cukrowych jako odpłata za dostarczone buraki,
b) 1 zł od jednego kwintala wysłodków mokrych oddawanych plantatorom buraków cukrowych jako odpłata za dostarczone buraki,
c) 15 zł od jednego kwintala melasy oddawanej plantatorom buraków cukrowych, jako odpłata za dostarczone buraki,
d) 1% podstawy opodatkowania przy sprzedaży cukru zakupionego przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Cukrowniczego Ministerstwa Przemysłu, od plantatorów buraków cukrowych lub od pracowników przemysłu cukrowniczego otrzymujących deputaty,
e) 10% podstawy opodatkowania w pozostałych przypadkach.

2. Podstawę opodatkowania w przypadkach, wymienionych w lit. d) i e) ustępu poprzedzającego, stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) osiągnięty przez Centralę Handlową Przemysłu Cukrowniczego ze sprzedaży cukru, melasy, suszu buraczanego i wysłodków. Jeżeli cukier jest oddawany plantatorom buraków cukrowych jako odpłata za dostarczone buraki, to podstawę opodatkowania stanowi równowartość oddanego cukru liczona po cenie ustalonej dla cukru, sprzedawanego plantatorom z tytułu premii za dostarczone buraki.

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów w stanie nieprzerobionym cukrem, melasą, suszem buraczanym i wysłodkami, dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Cukrowniczego Ministerstwa Przemysłu, niezależnie od tego, czy one mają odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów cukrem, melasą, suszem buraczanym i wysłodkami, od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

§ 5. 1. Centrala Handlowa Przemysłu Cukrowniczego wpłaca scalony podatek obrotowy do

terytorialnie właściwego urzędu rewizyjnego w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Centrala Handlowa Przemysłu Cukrowniczego obowiązana jest do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51) z zastosowaniem stawek scalonego podatku, ustalonych w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów, osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Cukrowniczego Ministerstwa Przemysłu, ze sprzedaży cukru, melasy, suszu buraczanego i wysłodków w czasie do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urząd rewizyjny, o którym mowa w § 5 ust. 1, uprawniony jest do kontroli nad prawidłowością obliczania oraz nad terminowym wpłacaniem scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1946 r.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 marca 1947 r. Nr 28, poz. 111).

93.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1947 r.

o poborze podatku obrotowego w formie ryczałtu.

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Podatkowi obrotowemu w formie ryczałtu podlegają świadczenia wykonywane:

a) przez osoby, trudniące się handlem na targach, w halach targowych i tym podobnych miejscach sprzedaży oraz na ulicach, placach i podwórzach, bez posiadania w tym celu stałych miejsc sprzedaży,
b) przez osoby, trudniące się handlem obnośnym i domokrążnym,
c) przez osoby, trudniące się handlem wymienionym pod lit. a) rozwoźnie, tj. z wozów, wózków, łodzi, rowerów itp.,
d) przez wędrownych lub ulicznych portrecistów i fotografów,
e) przez osoby, trudniące się handlem końmi, bydłem, trzodą chlewną lub owcami i baranami,
f) przez osoby, trudniące się furmaństwem.

2. Nie podlegają podatkowi obrotowemu w formie ryczałtu świadczenia wykonywane przez podatników prowadzących księgi handlowe.

3. Za stałe miejsce sprzedaży w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się jedno lub kilka zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, jak stragany, budki, stoiska itp., jeżeli pozostają na jednym i tym samym miejscu.

§ 2. Podatkowi w formie ryczałtu nie podlega dostawa do mieszkań spożywcom produktów spożywczych, wykonywana osobiście bez obcej pomocy i bez używania własnych lub wynajętych środków lokomocji (wozów, wózków itp.) oraz uliczna sprzedaż gazet.

§ 3. 1. Zryczałtowany podatek obrotowy wynosi dziennie:

a) od osób wymienionych w § 1 ust. 1 lit. a) 50 zł,
b) od osób wymienionych w § 1 ust. 1 lit. b) 30 zł,
c) od osób wymienionych w § 1 ust. 1 lit. c) przy handlu z wozu 100 zł,
w innych przypadkach 60 zł,
d) od osób wymienionych w § 1 ust. 1 lit. d) 50 zł,
e) od osób wymienionych w § 1 ust. 1 lit. e) od jednej sztuki wystawionej na sprzedaż przy handlu końmi, bydłem lub trzodą chlewną 200 zł,
od jednej sztuki wystawionej na sprzedaż przy handlu owcami i baranami 50 zł,
f) od osób wymienionych w § 1 ust. 1 lit. f) od każdego wozu jednokonnego 100 zł,
od każdego wozu parokonnego 160 zł.

2. Określone w ust. 1 stawki zryczałtowanego podatku obrotowego obniża się:

o 5% — przy wpłacaniu podatku z góry za tydzień,
o 10% — przy wpłacaniu podatku z góry za miesiąc,
o 20% — przy wpłacaniu podatku z góry za kwartał.

3. Określone w ust. 1 i 2 stawki zryczałtowanego podatku obrotowego obejmują również należność za kartę rejestracyjną.

§ 4. 1. Podatek pobiera się za każdy dzień, w którym są wykonywane świadczenia podlegające podatkowi (§ 1).

2. Obowiązek opłacania podatku powstaje z dniem rozpoczęcia wykonywania świadczeń podlegających podatkowi.

3. Obowiązek opłacania podatku ustaje z dniem zaniechania wykonywania świadczeń podlegających podatkowi.

§ 5. 1. Podatek płatny jest codziennie lub z góry za tydzień, miesiąc albo kwartał w najbliższym od miejsca wykonywania świadczeń urzędzie skarbowym lub do rąk upoważnionego funkcjonariusza urzędu skarbowego za pokwitowaniem.

2. Na żądanie podatnika funkcjonariusz, upoważniony do pobierania podatku, ma obowiązek okazać legitymację służbową oraz upoważnienie urzędu skarbowego do pobierania podatku.

3. Od zaległości w podatku nie pobiera się dodatku za zwłokę.

§ 6. Osoby wymienione w § 1 mogą być pociągnięte do opłacania podatku obrotowego na zasadach ogólnych na podstawie decyzji właściwego urzędu skarbowego za cały rok podatkowy, w którym decyzja została wydana i podatnikowi doręczona. Pociągnięcie do obowiązku opłacania podatku obrotowego na zasadach ogólnych powoduje obowiązek nabycia właściwej karty rejestracyjnej (art. 6—14 dekretu o podatku obrotowym) w ciągu dni trzech, licząc od dnia doręczenia decyzji. Kwoty wpłacone za dany rok podatkowy zryczałtowanego podatku obrotowego zalicza się na podatek obrotowy na tenże rok.

§ 7. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem pierwszym miesiąca następującego po dniu ogłoszenia.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. o poborze podatku obrotowego w formie ryczałtu (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 49).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 marca 1947 r. Nr 28, poz. 112).

94.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 lutego 1947 r.

o taksie za czynności komorników.

Na podstawie art. IX przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 93, poz. 804) zarządzam, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Komornik pobiera za swe czynności opłaty oraz należności na pokrycie wydatków.

§ 2. Osoba, której sąd przyznał prawo ubogich, wolna jest od uiszczenia komornikowi opłat i należności na pokrycie wydatków.

Skarb Państwa i podmioty prawne, za które działa Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej oraz osoby, których roszczenia pochodzą z tytułu wynagrodzenia za pracę lub z tytułu alimentów, wolne są od uiszczenia tej części opłat, która przypada Skarbowi Państwa.

§ 3. Strona, która wnosi o podjęcie przez komornika czynności, połączonej z opłatą lub wydatkami, obowiązana jest wpłacić mu zaliczkę na pokrycie tej opłaty lub tych wydatków.

Od obowiązku złożenia zaliczki na pokrycie opłat wolny jest Skarb Państwa oraz podmioty prawne, za które działa Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej.

Komornik nie pobiera zaliczki na opłatę za dokonanie sprzedaży.

§ 4. Komornik nie podejmie czynności, dopóki strona nie złoży zaliczki.

W razie niezłożenia zaliczki komornik wezwie stronę do uiszczenia zaliczki w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu wniosku.

Po bezskutecznym upływie terminu komornik zwróci wniosek stronie.

§ 5. Opłaty i wydatki, od których strona była uwolniona lub których nie uiściła, komornik pobierze od dłużnika.

Opłaty i wydatki, nieuiszczone przez dłużnika, komornik wyegzekwuje od strony, która żądała wykonania czynności, chyba że służy jej uwolnienie (§ 2). W tym celu komornik wyda postanowienie, w którym wezwie stronę do uiszczenia należności w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie to podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania go klauzulą wykonalności.

Rozdział II.

O opłatach w ogólności.

§ 6. Opłata jest stosunkowa lub stała.

Wysokość opłaty stosunkowej, jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, zależna jest od wartości roszczenia, obliczonego wraz z odsetkami, kosztami i innymi należnościami.

Cała opłata stosunkowa wynosi $1/2\%$ wartości, będącej podstawą obliczenia, przy czym każde rozpoczęte 100 zł tej wartości liczy się za pełne.

Suma opłaty stosunkowej nie może wynosić mniej niż 50 zł.

Groszowe końcówki opłaty przekraczające 50 gr zaokrągla się wzwyż do jednego złotego, a końcówki do 50 gr włącznie pomija się.

Rozdział III.

Opłaty w sprawach spornych i egzekucyjnych.

§ 7. Całą opłatę stosunkową pobiera się:

1) za zajęcie ruchomości, za zajęcie wierzytelności lub innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu, wymienionych w art. 630 k. p. c.;
2) za dokonanie przez publiczną licytację sprzedaży ruchomości, nieruchomości i praw, za dokonanie sprzedaży z wolnej ręki ruchomości, za objęcie ruchomości przez wierzyciela — opłatę oblicza się od uzyskanej ceny;
3) za dokonanie opisu nieruchomości, niemniej jednak niż 300 zł.

Jeżeli czynność wymieniona w pkt 1) — 3) trwała ponad 3 godziny, komornik za każdą następną rozpoczętą godzinę pobiera dodatkowo opłatę w wysokości 50 zł.

Opłatę za dokonanie sprzedaży pobiera się, choćby sprzedaż uznano za niedoszłą do skutku z powodu nieuiszczenia w terminie reszty ceny nabycia (art. 613 k. p. c.).

§ 8. Połowę opłaty stosunkowej pobiera się:

1) za zajęcie ruchomości, wierzytelności lub innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu, wymienionych w art. 630 k. p. c., jeżeli zajęcie nastąpiło przez zaznaczenie w protokóle poprzedniego zajęcia (art. 587 § 1, 641 § 1 k. p. c.);
2) za zajęcie wierzytelności lub innych praw majątkowych poza wymienionymi w art. 630 k. p. c., a w szczególności za zajęcie uposażenia służbowego, zaopatrzenia emerytalnego i wynagrodzeń;
3) za sprawdzenie zajętych ruchomości bez równoczesnego dokonania zajęcia (art. 587 § 2 k. p. c.);
4) za opis zajętego prawa lub ruchomości (art. 634, 817 § 3 k. p. c.);
5) za oszacowanie;
6) za wezwanie o zapłatę długu przy egzekucji z nieruchomości (art. 654 k. p. c.), nie więcej jednak niż 200 zł.

Opłata za oszacowanie nie należy się, jeżeli oszacowania dokonywa komornik przy zajęciu, opisie lub sprzedaży.

Jeżeli oszacowania dokonywa komornik w toku egzekucji celem zniesienia współwłasności, opłatę oblicza się od sumy oszacowania.

§ 9. Opłata stała wynosi:

1) za doręczenie dokonane przez komornika, jeżeli obecność komornika przy doręczeniu jest konieczna i stanowi ono samoistną czynność (np. doręczenia na wniosek towarzystw kredytowych) 50 zł;
2) za wykonanie przymusu osobistego 300 zł;
3) za przyjęcie przez komornika sumy od dłużnika wierzytelności (art. 631 k. p. c.), raty na pokrycie długu wraz z przekazaniem ich wierzycielowi lub do depozytu 30 zł; od opłaty tej wolne są sumy do 500 zł włącznie;
4) za odebranie dłużnikowi dokumentów lub rzeczy ruchomych wraz z oddaniem ich wierzycielowi, do depozytu lub na skład (art. 638, 650, 812, 862 k. p. c.) 150 zł;
5) za czynności związane z przeniesieniem zajętych ruchomości na inne miejsce 100 zł;
6) za udział przy usunięciu oporu (art. 820 k. p. c.) 300 zł.

Jeżeli czynność, wymieniona w pkt 4) — 6), trwała ponad godzinę, komornik za każdą następną rozpoczętą godzinę pobiera dodatkowo opłatę w wysokości 50 zł.

Za doręczenie do rąk pełnomocnika lub kuratora, ustanowionych dla kilku uczestników, należy się opłata za jedno doręczenie.

§ 10. Opłata stała wynosi:

1) za wprowadzenie w posiadanie nieruchomości, usunięcie z niej ruchomości:
   a) przy nieruchomościach ziemskich obszaru:

do 5 ha 300 zł
do 8 ha 500 zł
do 15 ha 650 zł
do 30 ha 800 zł
ponad 30 ha od każdych dalszych rozpoczętych 10 ha dodatkowo po 100 zł,

b) przy nieruchomościach miejskich lub zakładach fabryczno - przemysłowych według szacunku ubezpieczeniowego:
do 100.000 zł 300 zł
ponad 100.000 zł od każdych rozpoczętych 10.000 zł dodatkowo po 20 zł;

2) za wprowadzenie zarządcy w zarząd lub sekwestr nad nieruchomością — połowę opłaty przewidzianej w pkt 1), jednak nie więcej niż 800 zł;

3) za dokonanie eksmisji z lokalu:
od każdej izby 100 zł.

Pomieszczeń pobocznych jak: przedpokoje, korytarze, werandy, łazienki, spiżarnie i alkowy nie uwzględnia się przy obliczeniu opłaty.

Jeżeli czynność, wymieniona w pkt 1) i 2), trwała ponad 3 godziny, a czynność, wymieniona w pkt 3), — ponad godzinę, komornik za każdą następną rozpoczętą godzinę pobiera dodatkowo opłatę w wysokości 50 zł.

§ 11. Jeżeli czynność, dla której wykonania komornik przybył na miejsce, nie doszła do skutku, należy mu się opłata w wysokości 75 zł.

Rozdział IV.

Opłata w innych sprawach.

§ 12. Za dokonanie sprzedaży na podstawie kodeksu handlowego (art. 510, 547 i 670) oraz prawa upadłościowego (art. 116) komornik pobiera opłatę stosunkowa, przewidzianą w § 7 pkt 2) rozporządzenia niniejszego.

§ 13. Komornik pobiera opłatę stałą:

1) za dokonanie spisu inwentarza albo innego spisu majątku lub jego części;

2) za opieczętowanie lub zdjęcie pieczęci bez dokonania jednocześnie spisu:
za pierwszą godzinę 200 zł
za każdą następną rozpoczętą godzinę 50 zł.

Do innych czynności komornika w postępowaniu niespornym i upadłościowym stosuje się odpowiednio przepisy §§ 6 — 11 rozporządzenia.

Rozdział V.

Należności na wydatki.

§ 14. Komornikowi należy się w całości zwrot wszelkich wydatków gotówkowych jak to: na opłaty pocztowe, opłaty za doręczenia uskuteczniane przez organa sądowe i gminne, na należności biegłych, koszty ogłoszeń w dziennikach, koszty przeniesienia i przechowania oraz należności osób przywołanych do czynności, a nadto służy mu prawo do diet oraz zwrotu kosztów przejazdu, należnych funkcjonariuszom państwowym w czasie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym.

§ 15. Za doręczenie, dokonywane zamiast organów doręczających, komornik ma prawo pobrać na rzecz swoją wynagrodzenie w wysokości 15 zł.

Wynagrodzenie to nie należy się, jeżeli komornik dokonywa doręczeń przy innej czynności egzekucyjnej w toku tego samego postępowania egzekucyjnego.

§ 16. Za sporządzenie wezwań, zawiadomień, ogłoszeń, protokółów i innych pism, które w postępowaniu egzekucyjnym należy sporządzić z urzędu, komornik pobiera na rzecz swoją tytułem zwrotu wydatków ryczałt kancelaryjny.

Ryczałt kancelaryjny wynosi:

1) od wniosku o wszczęcie egzekucji należności pieniężnych:
   a) przy egzekucji z ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych— połowę opłaty stosunkowej, wymienionej w § 6, nie mniej niż 75 zł, a nie więcej niż 400 zł,
   b) przy egzekucji z nieruchomości — czwartą część opłaty stosunkowej, wymienionej w § 6, nie mniej niż 75 zł, a nie więcej niż 400 zł;
2) od wyznaczenia terminu opisu i oszacowania nieruchomości — czwartą część opłaty stosunkowej, wymienionej w § 6, nie mniej niż 100 zł, a nie więcej niż 400 zł;
3) od wniosku o wszczęcie egzekucji roszczeń niepieniężnych:
   a) celem zniesienia współwłasności nieruchomości 400 zł,
   b) innych roszczeń niepieniężnych 75 zł;
4) od wniosku:
   a) o wykonanie zarządzenia tymczasowego,
   b) o podjęcie zawieszonej lub wstrzymanej egzekucji — połowę wynagrodzenia wymienionego w pkt 1) i 3), zależnie od rodzaju zarządzenia tymczasowego lub egzekucji, nie mniej niż 50 zł, a nie więcej niż 200 zł.

Ryczałt kancelaryjny nie należy się, jeżeli wniosek z powodu braków formalnych lub nie złożenia opłaty (zaliczki) nie mógł być załatwiony.

§ 17. Za sporządzenie planu podziału sumy, uzyskanej z egzekucji (art. 794 § 2 k. p. c.), komornik pobiera na rzecz swoją wynagrodzenie w wysokości połowy opłaty stosunkowej, wy-

mienionej w § 6, od tej części sumy, która przypada wierzycielom, nie mniej jednak niż 75 zł.

Jeżeli osoby interesowane umówiły się co do podziału sumy (art. 793 k. p. c.), komornik pobiera tylko 50 zł niezależnie od wysokości sumy.

§ 18. Za sporządzenie wezwań, zawiadomień, ogłoszeń, protokółów, odpisów i zaświadczeń w postępowaniu niespornym i upadłościowym komornik pobiera na rzecz swoją wynagrodzenie w wysokości 20 zł za każdą choćby rozpoczętą stronicę tych pism.

Stronica pisma powinna zawierać przeciętnie 25 wierszy, a każdy wiersz 45 liter pisma.

W postępowaniu egzekucyjnym wynagrodzenie powyższe komornik pobiera tylko za sporządzenie na żądanie strony odpisów i zaświadczeń. Za pisma, które komornik w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego lub kodeksu postępowania niespornego powinien sporządzić z urzędu, oraz za wezwania o zaliczkę nie pobiera on wynagrodzenia, unormowanego paragrafem niniejszym.

§ 19. Jeżeli w czasie jednej podróży służbowej komornik wykonywa czynności w kilku sprawach należą mu się diety i zwrot kosztów przejazdu tylko za jeden wyjazd.

Diety i koszty przejazdu, pozostające w związku z wykonywaniem przez komornika czynności w kilku sprawach, dzieli się równo między poszczególne sprawy.

Rozdział VI.

Opłaty i wydatki w sprawach egzekucyjnych wszczętych z urzędu.

§ 20. W sprawach egzekucji grzywien, kar pieniężnych, opłat sądowych i kosztów postępowania, wszczętej w trybie art. VII przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym, stosuje się przepisy poprzedzające z następującymi zmianami:

1) komornik nie pobiera zaliczki na pokrycie opłat i wydatków;
2) jeżeli egzekucja nie dała wyniku, Skarb Państwa zwraca komornikowi tylko wydatki poniesione w gotówce;
3) w przypadku prowadzenia egzekucji z ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych o należność nieprzewyższającą 1.000 zł komornikowi nie służy prawo do pobierania wymienionego w §§ 16 i 18 ryczałtu kancelaryjnego oraz kosztów przejazdu i diet; w sprawach tych komornik pobiera ryczałt kancelaryjny w wysokości 50 zł.

§ 21. Za dokonanie przez publiczną licytację sprzedaży rzeczy skonfiskowanych oraz nie odebranych w postępowaniu karnym komornik pobiera na rzecz swoją wynagrodzenie w wysokości połowy opłaty stosunkowej, wymienionej w § 6, od sumy uzyskanej ze sprzedaży tych rzeczy, nie mniej niż 50 zł. W sprawach tych komornik nie pobiera opłaty z § 7 ust. 1 pkt 2 oraz nie służy mu prawo do ryczałtu kancelaryjnego.

Rozdział VII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 22. W sprawach, wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, przepisy tegoż rozporządzenia stosuje się do opłat i należności na pokrycie wydatków pobieranych po tym dniu.

§ 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1947 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporzadzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia 1936 r. o taksie za czynności komorników (Dz U. R. P. Nr 35. poz. 277) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R P. z 1939 r. Nr 4, poz. 25 i z 1945 r. Nr 9, poz. 50).

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 marca 1947 r. Nr 28, poz. 114).

95.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 lutego 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy.

Na podstawie art. 596 lit. b) kodeksu postępowania karnego w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzam, co następuje:

§ 1. Określoną w § 13 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 25 czerwca

1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 390) najwyższą opłatę przewidzianą za przechowanie rzeczy podwyższa się do 200 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 marca 1947 r. Nr 28, poz. 117).

96.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 lutego 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o zmianie dekretu o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U.R. P. Nr 5, poz. 22) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych dekretem z dnia 3 stycznia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 22).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

Załącznik do obwieszczenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 lutego 1947 r. (poz. 121).

D E K R E T

z dnia 23 listopada 1945 r.

o zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Prawo do zasiłków i pomocy na podstawie niniejszego dekretu przysługuje:

1) osobom, które w związku ze swoją działalnością urzędową, polityczną lub społeczną doznały stałego lub czasowego uszkodzenia zdrowia w stopniu powodującym ich całkowitą lub częściową niezdolność do pracy zarobkowej na skutek aktów terrorystycznych wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego;
2) pozostałym po osobach, które poniosły śmierć w warunkach wymienionych w pkt 1 oraz pozostałym po tych osobach, które w dniu śmierci korzystały lub miały prawo korzystania z zasiłków na podstawie pkt 1.

Art. 2. Za pozostałych w rozumieniu pkt 2 art. 1 uważa się:

a) wdowę, chociażby związku małżeńskiego nie zawarto w formie prawem przepisanej, jeżeli pozostawała w trwałej spólnocie małżeńskiej z poległym lub zmarłym;
b) dzieci urodzone z małżeństwa, uprawnione, przysposobione oraz dzieci pozamałżeńskie i pasierbów do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia;
c) inne osoby niezdolne do pracy zarobkowej, które pozostawały na wyłącznym utrzymaniu osoby poległej lub zmarłej.

Art. 3. Wyłączone od korzystania z uprawnień, objętych niniejszym dekretem, osoby skazane prawomocnie po dniu 22 lipca 1944 r.

na karę dodatkową utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.

Art. 4. Osobom wymienionym w pkt 1 art. 1 przysługuje prawo do zasiłków w wysokości, którą ustali komisja kwalifikacyjna, biorąc pod uwagę stopień utraty zdolności pracy zarobkowej i zarobek poszkodowanych przed doznanym uszkodzeniem zdrowia.

Osobom wymienionym w art. 2 lit. a) służy prawo do zasiłków w wysokości 60% wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Osobom wymienionym w art. 2 lit. b) i c) służy prawo do zasiłków w wysokości 40% wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Łączna kwota zasiłków przypadających osobom pozostałym (art. 2) nie może przekraczać podwójnego wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Osoby wymienione w art. 2 lit. a) i b) oraz wdowcy odpowiadający warunkom wymienionym pod lit. c) tegoż artykułu mają pierwszeństwo przed rodzicami, rodzice zaś przed innymi uprawnionymi osobami.

W przypadkach, gdy uprawnionym z mocy niniejszego dekretu służy także z jakiegokolwiek innego tytułu zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, monopolu lub przedsiębiorstwa państwowego albo instytucji ubezpieczeń społecznych, uprawniony ma prawo wyboru.

Art. 5. Jeżeli osoba, uprawniona do zasiłków (art. 1), ma lub uzyska środki zapewniające jej egzystencję, prawo do zasiłków ulega zawieszeniu na czas posiadania tych środków. Kwoty, nienależnie pobrane tytułem zasiłków, podlegają zwrotowi bez względu na to, czy miało miejsce świadome wprowadzenie władzy w błąd.

Art. 6. Zasiłki pobierane na zasadzie niniejszego dekretu są wolne od podatków i nie podlegają zajęciu w drodze egzekucji z wyjątkiem ustawowych roszczeń alimentacyjnych na rzecz wstępnych i zstępnych.

Art. 7. Osoby wymienione w art. 1 korzystają z następującej pomocy:

a) otrzymują zaopatrzenie żywnościowe według norm, przewidzianych dla członków rodzin urzędników państwowych,

b) przy równych kwalifikacjach służy im prawo pierwszeństwa w przyjmowaniu do pracy, w otrzymywaniu koncesji, przydziałów mieszkaniowych, stypendiów, w przyjmowaniu do zakładów naukowych, burs i zakładów leczniczych po korzystających z pierwszeństwa osobach, pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego,

c) otrzymują bezpłatną pomoc lekarską na koszt Państwa w ubezpieczalniach społecznych oraz w państwowych i samorządowych zakładach leczniczych,

d) przy osiedlaniu na ziemiach zachodnich korzystają z wszelkich ulg i udogodnień, jakie służą rodzinom żołnierzy Wojska Polskiego.

Art. 8. Prawo do zasiłków i pomocy w zakresie przewidzianym w niniejszym dekrecie ustalają komisje kwalifikacyjne, powołane na podstawie art. 8 i 10 ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) i w trybie tamże przewidzianym.

Komisje kwalifikacyjne ustalają stopień utraty zdolności do pracy zarobkowej w trybie, określonym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydanym w porozumieniu z Ministrem Zdrowia.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu poručza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Zdrowia, Oświaty, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Ziem Odzyskanych.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 marca 1947 r. Nr 28, poz. 121).

97.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 marca 1947 r. L. D. V. 1646/3/47

w sprawie ulg w podatku obrotowym dla wydawnictw dzienników i czasopism.

Do

Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

Biorąc pod uwagę wyjątkowo trudną sytuację materialną drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej wydawnictw dzienników i czasopism, Ministerstwo Skarbu poleca ograniczyć

tym wydawnictwom pobór zaliczek miesięcznych na podatek obrotowy na rok podatkowy 1947 do 0.1% i na rok podatkowy 1948 — do 0.25%. Jednocześnie Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 35 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) upoważnia Izby Skarbowe do umorzenia z urzędu z powołaniem się na niniejsze zarządzenie niezwłocznie po uprawomocnieniu się wymiarów podatku obrotowego za rok pod. 1947 i 1948, takich kwot wymierzonego przedsiębiorstwom wydawniczym podatku obrotowego, jakie odpowiadać będą różnicom wynikającym:

1) **w roku podatk. 1947** z zastosowania wskazanej wyżej stawki 0,1% zamiast ustalonej w § 95, pkt. 13) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 15, poz. 58) stawki podatku 0,25% oraz

2) **w roku podatk. 1948** — z zastosowania wskazanej wyżej stawki 0,25% zamiast stawki podatku ustalonej w art. 17, ust. 1, pkt. 1), lit. a) i ust. 4 dekretu z dnia 21.XII. 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) — w zakresie wydawnictwa dzienników i czasopism, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej.

Podsekretarz Stanu:

T. Dietrich.

98.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 marca 1947 r. L. D. VI. 97/47

w sprawie zezwolenia browarom, należącym do Spółdzielni „Społem", na używanie cukru i barwnika do produkcji piwa dolnej fermentacji.

Do
Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „Społem"
w Warszawie
ul. Grażyny 13.

Na prośbę z dnia 2 stycznia b. r. Ministerstwo Skarbu zezwala na podstawie art. 11 ust. 6 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 14, poz. 103) oraz § 32 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886) browarom, należącym do Spółdzielni „Społem" na używanie cukru i barwnika sporządzonego z cukru skrobiowego do produkcji piw ciemnych słodowych — lekkich i pełnych — dolnej fermentacji, pod następującymi warunkami:

1) cukier może być dodawany do piwa po stwierdzeniu zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej i po zakończeniu fermentacji głównej w ilości nie więcej, niż 4 kg na 100 litrów piwa i z takim wyliczeniem, by zawartość ekstraktu w gotowym piwie po przeliczeniu na zawartość ekstraktu w jego brzeczce podstawowej, nie przewyższała górnej granicy ekstraktu, przewidzianego dla danego gatunku piwa.

2) Barwnik, sporządzony z cukru skrobiowego, może być użyty do produkcji piwa przed wybiciem jego brzeczki z kotła warzelnego i przed stwierdzeniem zawartości ekstraktu w brzeczce gorącej.

3) Użycie cukru i barwnika, sporządzonego z cukru skrobiowego do produkcji piwa, powinno się odbywać z zachowaniem przepisów §§ 33 i 34 cytowanego rozporządzenia Ministra Skarbu.

4) Zezwolenie niniejsze wydaje się na okres czasu do dnia 31 grudnia 1947 r.

5) Odpis niniejszego zezwolenia, potwierdzony przez Urząd Akcyzowy, powinien być dołączony do akt weryfikacyjnych wszystkich browarów, należących do Spółdzielni „Społem".

Za Ministra Skarbu:
Podsekretarz Stanu
Prof. Dr Leon Kurowski.

— — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym
i Urzędom Akcyzowym

przesyła się do wiadomości

Dyrektor Departamentu:
M. Siwiec.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o kradzieży pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Olsztynie została skradziona pieczęć urzędowa do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa N 85".

Pieczęć skradzioną unieważnia się.

KOMUNIKAT

o kradzieży kwitariusza kasowego.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Rzeszowie, poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Przeworsku został skradziony kwitariusz kasowy Serii A, zawierający pokwitowania od Nr 032967 do Nr 032980, zaopatrzone pieczęciami Urzędu Skarbowego.

Skradziony kwitariusz unieważnia się.

Cena numeru niniejszego zł. 120.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego nnmeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Drukarnia Państwowa w Warszawie. Tamka 3. Zam. 2053